

Τασκόρ

8

Ὁ θριαμβευτής

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ

Η ΜΑΧΗ είναι σκληρή και σύντομη. Ο αίφνιδιασμός έχει πετύχει. Μέσα στη φοβερή χλαπαταγή των πυροβολισμών και των πολεμικών κραυγών, το άφοβο Έλληνόπουλο, ο θρυλικός Ταγκόρ, καβάλλα στο άλογο του, με γυμνό το άστραφτερο του σπαθί, μοιάζει σαν ένας ήμίθεος που επιτίθεται. Τα παραγγέλματά του ήχουν σαν βροντές στον αέρα και έμψυχώνουν εκείνους που τον ακολουθούν σε τούτη την ήρωική προσπάθεια. Απ' τα παράθυρα του σταματημένου τραινού τα αυτόματα και τα πολυβόλα των Άγγλων στέλνουν βροχή τής σφαίρες. Μα ο Ταγκόρ και οι Έλευθεροι

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

Ίνδοι δέ λογαριάζουν τα καφτά μολύβια και το θάνατο. Προχωρούν κι' ύστερα από λίγο έχουν τσακίσει κάθε αντίστασι. Οι Άγγλοι βλέποντας πως χάνουν το παιχνίδι ξεχύνονται απ' τα βαγόνια στην έρημη πεδιάδα και σκόρπίζουν, αφήνοντας πίσω τους νεκρούς και πληγωμένους. (*)

— Μαλαμπάρ!, φωνάζει το ήρωϊκό παιδί στο γίγαντα. Κινήγησέ τους κατά το λόφο και μην τους αφήσης να γυρίσουν στο Δελχί.

— Έν τάξει, Ταγκόρ! Να μείνης ήσυχος! Έμπρός, Νουρεντίν!

Και ο Μαλαμπάρ, καβάλλα στον Νουρεντίν, τον έλεφαντα, έχοντας πίσω του όλα-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος «Ηρωϊκή Έπέλασις».

κερο τὸ κοπάδι τῶν ἐλεφάντων, ἀρχίζει τὴν ἄγρια καταδίωξι.

— Νὰ εἶσαι καλὸ παιδί, Νουρεντίν, λέει στὸν παχύδερμο φίλο του. "Ὅταν τελειώσῃ τοῦτο τὸ γλέντι, θὰ πάρῃς ὅλη τὴν παρῆα σου καὶ θαρθῆτε νὰ τὰ κοπανίσουμε στὴν ἔπαυλι τοῦ Νιρούκτα. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ μαχαραγιᾶς, ὅταν μάθῃ τὰ καθέκαστα, θὰ μᾶς ἀφήσῃ ν' ἀδειᾶσουμε καμιμιὰ πενηνταριά βαρέλια ἀπ' τὸ ὑπόγειό του, χωρὶς νὰ πῆ κρυβέντα!

Καὶ ὁ Νουρεντίν, καθὼς τρέχει πίσω ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, κουνάει τὰ τεράστια αὐτιά του καὶ ροχαλίζει εὐχαριστημένος:

— Γρρρ! Γρρρ!

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Ταγκὸρ, ψάχνοντας ἀπὸ βαγόνι σὲ βαγόνι, βρίσκει τὸν Γκάλεμ. Εἶναι πεσμένος σ' ἓνα κάθισμα δεμένος χειροπόδαρα. Τρέχει κοντά του καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρά.

— Ἐπὶ τέλους!, φωνάζει. Τὰ καταφέραμε, Γκάλεμ! Εἶσαι ἐλεύθερος...

Μὰ ξαφνικὰ ἓνας κόμπος ἔρχεται καὶ τὸν πνίγει στὸ λαιμό. Τὸ βλέμμα του γεμίζει ἀπελπισία καὶ φόβο. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο, μένει ἀσάλευτος στὴ θέσι του. Δὲν ἀκούει. Εἶναι βαρειά πληγωμένος καὶ μιὰ μικρὴ λίμνη αἵματος σχηματίζεται στὰ πόδια του. Ὁ Ταγκὸρ κόβει βια-

στικὰ μὲ τὸ μαχαίρι του τὰ σκοινιά ποὺ τὸν κρατᾶνε δεμένο καὶ τὸν ἀνασηκώνει. "Ἐνα ἀδύνατο βογγητὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πληγωμένου. Μιὰ θαιμπὴ ἐλπίδα φτεροκοπάει στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ.

— Γκάλεμ!, τοῦ λέει κι' ἡ φωνὴ του τρέμει. Εἶμαι ἐγώ, ὁ Ταγκὸρ, κοντά σου! Πές μου τί συνέβη;

Καί, καθὼς μιλάει, ἀπλώνει τὸ χέρι του νὰ τραβήξῃ τὸ μαντήλι νὰ τοῦ ξεσκεπάσῃ τὸ πρόσωπο. "Ἐτσι ὁ πληγωμένος θὰ μπορέσῃ ν' ἀναπνεύσῃ καλύτερα, νὰ ξαναβρῆ τὶς αἰσθήσεις του. "Ὁμως ἀπότομα σταματᾶει. "Ὁχι. Δὲν ἔχει δικαίωμα. Δὲν πρέπει νὰ παραβιάσῃ τὸ μυστικὸ ποὺ κρύβει τοῦτος ὁ ἄνθρωπος, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος εἶναι ἀνίκανος νὰ τὸ προστατέψῃ.

— Σὲ χτύπησαν, Γκάλεμ; ρωτᾶει.

Ἐκεῖνος ἀνοίγει τὰ μάτια. Μέσα ἀπὸ τὶς δυὸ τρύπες τοῦ μαντηλιοῦ, τὰ μάτια του φεγγοβολοῦν παράξενα καὶ καρφώνονται ἀπάνω στὸ παιδί.

— Δὲν εἶναι τίποτα, Ταγκὸρ, ψιθυρίζει μὲ σπασμένη φωνή. Κάποιος Ἑγγλέζος, ὅταν ἀρχίσατε τὴν ἐπίθεσι, θέλησε νὰ βγάλῃ τὸ ἄχτι του σὲ μένα ποὺ ἤμουν δεμένος καὶ μὲ πυροβόλησε. Μὰ θὰ περάσῃ. Πές μου. Νικήσαμε;

— Ναί, Γκάλεμ. Τοὺς διώξαμε ἀπ' τὸ τραῖνο. Νικήσαμε.

— Ἐν τάξει! Αὐτὸ εἶναι

πού έχει ενδιαφέρον. "Όλα τ' άλλα θὰ περάσουν..."

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

ΜΕΡΙΚΕΣ ὥρες ἀργότερα ὁ Γκάλεμ, ἐλεύθερος πιά ἀλλὰ βαρειὰ τραυματισμένος, μεταφέρεται στὴν ἔπαυλι πού μένει ὁ μαχαραγιᾶς Νιρούκτα. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλύτερους γιατροὺς στέκουν πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πληγωμένου. Πρὶν λίγη ὥρα ἔκαναν μιὰ δύσκολη ἐγχείρησι. "Ἐβγαλαν τὴ σφαῖρα, πού εἶχε σφηνωθῆ πλάϊ στὴν καρδιά του. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ ζωὴ τοῦ Γκάλεμ κρέμεται σὲ μιὰ κλωστή. "Ἐχει χάσει πολὺ αἷμα καὶ τὸ βλῆμα ἔχει κάνει σοβαρὸς ζημιὸς στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θώρακος. Ὁ Νιρούκτα στέκει πλάϊ στὸ προσκέφαλο τοῦ πληγωμένου καὶ εἶναι χλωμὸς καὶ ἀκίνητος. "Ἐξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα τῆς κάμαρης στέκουν γεμάτοι ἀγωνία ὁ Ταγκόρ κι' ἡ Ζανγκάρ. Τὰ δυὸ παιδιὰ νοιώθουν τὴν ψυχὴ τους βαρειὰ ἀπὸ θλίψι καὶ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ βοηθήσῃ τὸν γενναῖο τους φίλο νὰ ξεφύγῃ τὸ θάνατο. "Όλοι ὅσοι βρίσκονται στὴν ἔπαυλι ἔχουν θλιμμένη ἔκφρασι στὰ πρόσωπα. Μιλοῦν χαμηλόφωνα καὶ κάθε τόσο, ὅταν βλέπουν κάποιον ἀπ' τοὺς γιατροὺς νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴν κάμαρη, τρέχουν καὶ τὸν ρωτᾶνε. Οἱ γιατροὶ δὲν λένε ψέματα.

— Εἶναι πολὺ σοβαρά. "Ἐ-

να θαύμα μονάχα μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ἡ κατάστασι χειροτερεύει. Ὁ Γκάλεμ καταλαβαίνει πὼς ζυγώνει τὸ τέλος του.

— Θέλω νὰ μιλήσω τοῦ Ταγκόρ, λέει. Πρὶν πεθάνω θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Τὸ παιδὶ μπαίνει στὴν κάμαρη. Ὁ Γκάλεμ εἶναι ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι καὶ τὸ πρόσωπό του εἶναι πάντα σκεπασμένο μὲ τὸ μαντήλι του. Οὔτε τοῦτες τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του δὲν ἀφίνει νὰ τοῦ ξεσκεπάσουν τὸ πρόσωπο. Ὁ Ταγκόρ πλησιάζει στὸ προσκέφαλό του καὶ ἔχει δακρυσμένα μάτια.

— Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς, Ταγκόρ, τοῦ λέει ὁ πληγωμένος πού τὸν βλέπει. Ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου αὐτὴ εἶναι. Μιὰ μέρα ὅλοι θὰ πεθάνουμε. Εἶναι εὐτυχισμένοι ὅμως ἐκεῖνοι πού πεθαίνουν γιὰ τὴν ιδέα τῆς Ἐλευθερίας. Ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος νὰ παρουσιασθῶ στὸ Θεό, ἀφοῦ ἔκανα τὸ χρέος μου σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Εἶμαι εὐχαριστημένος γιὰ τὴν πρόφτασι νὰ ὀργανώσω τοὺς Ἐλεύθερους Ἰνδούς, πού ἀργὰ ἢ γρήγορα θ' ἀποτινάξουν τὸν ἀγγλικὸ ζυγὸ καὶ θὰ χαροῦν ἐλεύθερη τὴν πατρίδα τους.

Ἡ φωνὴ του εἶναι ἀδύνατη καὶ κάθε τόσο σταματᾶει γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα. Εἶναι φανερό πὼς ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήσῃ τὶς δυνάμεις του.

— Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς κάτι, Ταγκόρ, λέει ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς.

Τὸ ἔργο ποὺ ἀφίνω μισοτελειωμένο πρέπει νὰ τὸ ἀποτελειώσης ἐσύ. Οἱ Ἴνδοι ξέρουν πόσο ἀξίζεις καὶ τ' ὄνομά σου εἶναι σ' ὅλων τὰ στόματα. Σὲ καμαρώνουν γιὰ τὴν παλληκαριά σου καὶ γιὰ τὴν τόλμη σου. Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή ἤξεραν πὼς ἐγὼ διηύθυνα τὴ μάχη ἐναντίον τῶν Ἀγγλων. Τώρα πρέπει νὰ μάθουν πὼς θὰ τὴν διευθύνῃς ἐσύ. Ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Σ' ὅλες τὶς μεγάλες καὶ τὶς μικρὲς πόλεις, οἱ πατριωτικὲς ὀργανώσεις ἔχουν τὸν μυστικὸ στρατό τους καὶ μὲ τὸ πρῶτο σύνθημα ἡ ἐπανάστασις θὰ ξεσπάσῃ. Ὁ ἀγῶνας εἶναι σκληρός, ἀλλὰ στὸ τέλος ἡ νίκη θὰ εἶναι δική μας. Λοιπὸν μοῦ ὑπόσχε-

σαι, Ταγκόρ, πὼς θὰ συνεχίσης ἐσὺ τὴν μεγάλη προσπάθεια ποὺ ἀρχίσα;

— Σοῦ ὑπόσχομαι, Γκάλεμ!, λέει τὸ παιδί.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ταγκόρ. Ὁ μαχαραγιᾶς Νιρούκτα θὰ σὲ βοηθήσῃ. Μίλησα προηγουμένως μαζί του. Ὅπως μίλησα καὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικούς μου. Ὅλοι εἶναι σύμφωνοι. Ὅλοι σὲ ἀναγνωρίζουν ἀπὸ τώρα γιὰ ἀρχηγό.

Ἀναστενάζει.

— Ἐλα πιὸ κοντά μου,, ἀγαπημένο μου γενναῖο παιδί, λέει.

Τὸ Ἑλληνόπουλο σκύβει κοντά του κι' ἐκεῖνος ἀπλώνει τὸ χέρι του ποὺ τρέμει καὶ τοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά.

Ὁ Ταγκόρ διαβάσει τοῦτο τὸ γράμμα καὶ νοιώθει γεμάτα δάκρυα τὰ μάτια του.

Ο Μαλάμπάρ κι' ο Ταγκόρ γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τις διαταγές τών Άγγλων.

— Ήθελα νὰ ζήσω νὰ σὲ καμαρώσω, Ταγκόρ, συνεχίζει καὶ ἡ φωνὴ του μοιάζει σὰν κλάμα. Μὰ ἄλλο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ...

Τὸ παιδὶ τοῦ φιλάει τὸ χέρι μὲ σεβασμό.

— Δὲν θὰ πεθάνης, Γκάλεμ, τοῦ λέει. Οἱ Ἰνδίες σὲ χρειάζονται. Θὰ γίνης καλὰ καὶ θὰ ἀγαλάβης καὶ πάλι τὴν ἀρχηγία τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν εἶσαι σὺ, Ταγκόρ!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Καὶ σωπαίνει. Τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει βιαστικά. Μιὰ ἐρώτησι ζεματάει τὰ χεῖλιά του παιδιοῦ. Μιὰ ἐρώ-

τησι ποὺ τὸν κρατᾶει τόσον καιρὸ σ' ἀγωνία.

— Γκάλεμ! Μ' ἀκούς; ρωτᾶει.

Ὁ πληγωμένος γυρίζει τὸ σκεπασμένο πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος του.

— Σ' ἀκούω, Ταγκόρ.

— Ήθελα νὰ μάθω, Γκάλεμ... Εἶναι κάτι ποὺ μὲ βασανίζει πολὺ αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες. Μέσα στὴ σκηνή σου, στὸ δάσος μὲ τὰ μπαμπού, βρίσκεται ἓνα ἄλμπουμ καὶ μέσα στὸ ἄλμπουμ αὐτό, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες, ὑπάρχει καὶ μιὰ φωτογραφία μὲ δυὸ ἀκροβάτες. Ἐναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα. Εἶναι ὁ πατέρας μου, ὁ Σάρτας καὶ ἡ μητέρα μου, ποὺ σκοτώθηκαν πρὶν ἂ-

πό χρόνια σ' ένα δυστύχημά μέσα στο τσίρκο. Νά με συγχωρήσ που άνοιξα τὸ άλμπουμ καὶ βρήκα αὐτὴ τὴ φωτογραφία. Μά, καθὼς σὲ περίμενα προχτές, τὸ ξεφύλλισα καὶ τὴν εἶδα. Ἦθελα λοιπὸν νὰ σὲ ρωτήσω ἂν γνώριζες τοὺς γονεῖς μου καὶ τότε τοὺς γνώρισες. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή που μοῦ μίλησες, ἡ φωνή σου δὲν μοῦ φάνηκε άγνωστη. Ἴσως λοιπὸν μὲ βοηθήσης νὰ θυμηθῶ τώρα...

Πίσω ἀπὸ τὶς δυὸ τρύπες τοῦ μαντηλιοῦ τὰ μάτια τοῦ Γκάλεμ ἀνοιγοκλείνουν βιαστικά.

— Ἐχεις ἓνα γράμμα στὰ χέρια σου, Ταγκόρ. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναι, ἔχω τὸ γράμμα. Μοῦ τὸ ἔδωκε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστές σου...

— Ἄν πεθάνω, θ' ἀνοίξης αὐτὸ τὸ γράμμα τρεῖς μέρες μετὰ τὸν θάνατό μου. Ὅταν τὸ διαβάσης θὰ λυθοῦν οἱ ἀπορίες σου...

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν τολμάει νὰ ξαναρωτήση. Μιὰ παράξενη σιωπὴ ἀπλώνεται μέσα στὴν κάμαρη. Ὑστερα, ἀκούγεται πολὺ ἀδύνατη αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ φωνὴ τοῦ Γκάλεμ.

— Δῶσε μου τὸ χέρι σου, Ταγκόρ. Ἡ ὥρα νὰ σ' ἀποχαιρετήσω, ἔφτασε. Καλὴ τύχη, παιδί μου!

Τὸ παιδί τοῦ δίνει τὸ χέρι καὶ ξαφνικὰ νοιώθει τὸ κορμὶ τοῦ πληγωμένου νὰ τινάζεται σὰν νὰ τὸ χτύπησε κεραυνός. Ὑστερα μένει ἀκίνητο. Οἱ γὰρ τροὶ που βρίσκονται στὴν ἄλ-

λὴ ἄκρη τῆς κάμαρης, τρέχουν κοντά του. Ἐνας ἐξετάζει τὸ σφυγμὸ τοῦ Γκάλεμ.

— Πέθανε, κύριοι, λέει μὲ φωνὴ θλιμμένη.

Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΡΕΙΣ μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Γκάλεμ, ὁ Ταγκόρ ἀνοίγει τὸ γράμμα. Κάτι τοῦ λέει πὼς αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ θὰ λύση τὸ μυστήριό που σκέπαζε τὸν γενναῖο αὐτὸν ἄντρα. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Ἀπὸ τὶς πρώτες κιόλας γραμμές, πολλὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ ἐξηγοῦνται. Ὅσο προχωρεῖ ὅμως στὸ διάβασμα, τόσο καὶ περισσότερο νοιώθει μιὰ ἀσυγκράτητη θλίψη νὰ τοῦ βαραίνει τὴν καρδιά. Κι' ὅταν τελειώνει, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῆ πιά. Ξεσπάει σὲ λυγμούς...

— Ἄχ, Θεέ μου, λέει ἀνάμεσα στὰ ἀναφυλλητά του. Εἶναι ἀπίστευτο! Εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀπίστευτο!

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, μὲ μάτια μουσκεμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ξαναδιαβάζει ἀπ' τὴν ἀρχὴ πάλι τὴν ἐπιστολή:

«Ἀγαπητέ μου Ταγκόρ,

Ἡ ἴδια ἡ ζωὴ δημιουργεῖ πολλές φορές μερικὰ γεγονότα που φαίνονται ἀπίστευτα καὶ ἐντελῶς ἀπίθανα. Εἶναι πράγματα που ἡ φαντασία καὶ τοῦ πιὸ μεγάλου ἀκόμα μυθιστοριογράφου δὲν τολμάει ποτὲ νὰ συλλάβῃ. Κάτι τέτοιο εἶναι καὶ τὸ περιστατικὸ που πρόκειται νὰ σοῦ διηγηθῶ τώ-

ρα. Θυμάσαι τὸ τσίρκο Πιερραντόνι; Ἦσαν πολὺ μικρὸς τότε, ἀλλὰ πρέπει νὰ θυμάσαι τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Τὸν Παναγιώτη Σάρτα καὶ τὴν Μαρία Σάρτα, τοὺς δυὸ περίφημους ἀκροβάτες ποὺ ἔκαναν τοὺς θεατὲς νὰ κρατᾶνε τὴν ἀναπνοή τους ὅταν ἐκτελοῦσαν τὸ Πήδημα τοῦ Θανάτου. Θὰ θυμάσαι ἀκόμη καὶ τὸ τραγικὸ τέλος τους. Ἐνα βράδυ, ὅταν τὸ ἵπποδρόμιο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ χιλιάδες κόσμο, ἔπεσαν καὶ σκοτώθηκαν ἀπὸ ἓνα μεγάλο ὕψος. Δηλαδὴ ἔτσι νόμισαν ὅλοι. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶχε σκοτωθῆ μόνο ἡ μητέρα σου. Ὁ πατέρας σου εἶχε σωθῆ. Ἀλλὰ ἦταν σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι, ὥστε χίλιες φορές προτιμώτερος θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ὁ θάνατος. Πάλαιψε μὲ τὸ χάρο πολλοὺς μῆνες καί, ὅταν ἐπὶ τέλους συνῆλθε καὶ κατὰ τύχην κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, ἀνατρίχιασε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει ἀπαίσιο. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ συμπαθητικὸ πρόσωπο, εἶχε μεταβληθῆ σ' ἓνα φοβερὸ καὶ ἀποκρουστικὸ τέρας. Ἀκόμα καὶ οἱ γιατροί, ποὺ τὸν περιποιήθηκαν τόσον καιρὸ στὸ νοσοκομεῖο, δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἀντικρῦσουν χωρὶς νὰ αἰσθανθοῦν μιὰ δυνατὴ φρίκη. Τότε ὁ Παναγιώτης Σάρτας, ἀφοῦ δὲ μπορούσε πιά νὰ ἐμφανισθῆ ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀποφάσισε νὰ ἐξαφανισθῆ. Παρακάλεσε τοὺς γιατροὺς νὰ τὸν λυπηθοῦν καὶ νὰ διαδό-

σουν πὼς πέθανε. Καὶ αὐτοὶ δέχτηκαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπουν σ' ἓνα τέτοιο κατάντημα. Καὶ πολὺ περισσότερο δὲν ἤθελε νὰ τὸν δῆ τὸ παιδί του. Ἐκίνησε τότε, γυρίζοντας ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, καὶ στὸ τέλος κατέληξε στὸ Κασμίρ. Ὁ μαχαραγιάς τοῦ τόπου αὐτοῦ ἦταν ἓνας ἄνθρωπος μὲ μεγάλη καρδιά. Τὸν γνώρισες ἄλλωστε καὶ σὺ τὸν Νιρούκτα καὶ ξέρεις τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα. Ὁ Νιρούκτα, λοιπόν, πῆρε στὸ ἀνάκτορό του τὸν Παναγιώτη τὸν Σάρτα καὶ κουβέντιασε μαζί του. Φαίνεται ὅτι τὸν συμπάθησε, ὅταν ἄκουσε τὴν τραγικὴ του ἱστορία, καὶ δὲν τὸν ἄφησε πιά νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά του. Ἀπὸ τότε ὁ Σάρτας φόρεσε ἓνα μαντήλι σὰν προσωπίδα ποὺ ἔκρυβε τὸ παραμορφωμένο ἀπὸ τὸ πέσιμο πρόσωπό του καὶ πῆρε τὸ ὄνομα Γκάλεμ. Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔμεινε πολλὰ χρόνια σύμβουλος τοῦ μαχαραγιά τοῦ Κασμίρ καί, ὅταν οἱ Ἰνδίες ἄρχισαν νὰ ξεσηκώνωνται ἐναντίον τῶν Ἀγγλων, ὁ Γκάλεμ ἀνέλαβε νὰ ὀργανώσῃ τὸν μυστικὸ στρατὸ τῆς ἐλευθερίας. Κατάλαβες τώρα ποιὸς εἶμαι. Εἶμαι ὁ πατέρας σου, Δημήτρη Σάρτα. Ὅταν ὁ Νιρούκτα σὲ βρῆκε στὴ ζούγκλα καὶ σ' ἔφερε μαζί του πάλι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, σὲ ἀναγνώρισα ἀμέσως κι' ἐνοιώσα μιὰ μεγάλη εὐτυχία νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδιά μου. Ἀναγνώρισα σὲ

σένα, που σε λέγανε τώρα Ταγκόρ, τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, ἀλλὰ δὲν τόλμησα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Προτίμησα νὰ ὑποφέρω παρὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ δῆς τὸ πρόσωπό μου. Ἦθελα νὰ θυμῶμαι τὸν πατέρα σου ὅπως ἦταν τότε, τὰ παλιὰ χρόνια κι' ὄχι ὅπως εἶναι σήμερα. Ὁ ἀνατρίχιαζες σὰν θάβλειπες τὴν ἀπαίσια μορφή που ἔκρυβα κάτω ἀπὸ τὸ μαντήλι. Ἀπ' ὅλους ἐδῶ, μονάχα ὁ Νιρούκτα γνωρίζει τὸ μυστικό μου. Αὐτὸς ξέρεي πὼς εἶσαι ὁ γυιός μου, ὁ Δημήτρης Σάρτας καὶ ἔχει μεγάλα ὄνειρα γιὰ σένα. Δὲν ξέρω πόσο θὰ ζήσω ἀκόμα, Ταγκόρ. Ἀλλὰ κάποιο προαίσθημα ὑπάρχει μέσα μου, που

μου λέει πὼς σύντομα θὰ πεθάνω. Πρὶν λοιπὸν ξεκινήσω νὰ συναντήσω τὴν ἀγαπημένη μου μητέρα σου στοὺς οὐρανούς ὅπου βρίσκεται, ἀποφάσισα νὰ σοῦ γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα. Ὄταν τὸ διαβάζης, ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι στὸν τάφο. Ἐτσι, ὅταν μάθης πὼς εἶμαι ὁ πατέρας σου, δὲ θὰ μπορέσης νὰ δῆς τὸ πρόσωπό μου. Συχώρεσέ μου αὐτὴ τὴν ἀδυναμία, ἀγαπημένο μου παιδί. Θέλω νὰ μὲ θυμῶσαι πάντα ὅπως ἤμουν τότε, ὅταν ζούσαμε στὸ τσίρκο κι' οἱ τρεῖς. Ἐσύ, ἡ μητέρα σου κι' ἐγώ. Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ καλύτερο. Σέ χαιρετῶ, Ταγκόρ. Εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ σένα καὶ πεθαίνω εὐχαριστημένος που σε

Ὁ Μόξγουελ που ἔχει μεταμορφωθῆ σὲ Ἴνδο παραμονεύει τὸν Ταγκόρ καὶ τὸν γίγαντα.

— 'Ο Ναντίρ - Χὸ καὶ οἱ συμμορίτες του ἤρθαν τῆ νύχτα καὶ τοὺς πήραν.

εἶδα καὶ σ' ἐνοιῶσα πάλι κοντά μου. Μὴν ξεχάσης ποτὲ ὅτι εἶσαι Ἕλληνας. Σ' αὐτῇ τῇ χώρᾳ πού ζοῦμε ἐμεῖς σήμερα, πρὶν ἀπὸ δυὸ χιλιάδες καὶ περισσότερα χρόνια, ζούσανε κι' ἄλλοι Ἕλληνες. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κι' οἱ στρατιῶτες του. Χιλιάδες ἀπ' τοὺς στρατιῶτες αὐτοὺς ἐγκάτασταθηκαν ἐδῶ, παντρεύτηκαν, πήραν Ἰνδῆς, ἔκαναν παιδιά καὶ δημιούργησαν ἀπογόνους. Ἕλληνικὸ αἷμα τρέχει στὶς φλέβες τῶν περισσότερῶν Ἰνδῶν. Καὶ μὴ σοῦ φαίνεται παράξενο ἂν σοῦ πῶ πῶς ὑπάρχουν ἀκόμα περιφέρειες ὀλάκερες, κοντὰ στὴν ἔρημο τοῦ Κόμπι, πού μιλάνε παρεφθαρμένα ἑλληνικά, τὰ ἑλληνικά τοῦ Με-

γάλου Ἀλεξάνδρου. (*) Μ' αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ ἐξηγήσω πῶς δὲν εἴμαστε ξένοι καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἀγῶνας τους γιὰ τὴν Ἐλευθερίᾳ πρέπει νὰ μᾶς συγκινῇ. Θέλω, λοιπόν, νὰ συνεχίσῃς τὸ ἔργο μου καὶ νὰ θεωρῆς πάντα τὸν Νιρούκτα σὰν εὐεργέτη σου, ὅπως ὑπῆρξε καὶ δικός μου εὐεργέτης. Ἡ μητέρα σου κι' ἐγὼ θὰ σὲ παρακολουθοῦμε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ

(*) Στὶς Ἰνδίες ἀκόμα καὶ σήμερα μιλάνε γιὰ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο σὰν ἕνα μυθικὸ πρόσωπο πού ἔρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰῶνων. Στὰ ἀρχαῖα Ἰνδικὰ κείμενα ὅπως καὶ στὰ σύγχρονα ὁ Ἀλέξανδρος ἀναφέρεται μετὰ τὸ ὄνομα Ἰνσκαντάρ ὁ Γιονά, πού θὰ πῆ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Λευκός ἢ ὁ Ἕλληνας.

καὶ θὰ βρισκόμαστε κοντά σου νὰ σὲ ὀδηγοῦμε στὸ σωστὸ καὶ τίμιο δρόμο. Ἐνα λεύκωμα μὲ φωτογραφίες στὴ σκηνή μου στὸ δάσος μὲ τὰ μπαμποῦ εἶναι ἡ μόνη κληρονομιά πού σου ἀφίνω. Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο. Γειά σου, ἀγαπημένο μου παιδί. Ὁ πατέρας σου: Παναγιώτης Σάρτας — Γκάλεμ».

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΙ ΜΗΝΕΣ πέρασαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο. Ὁ χρόνος ἐπουλώνει καὶ καὶ τὶς πιὸ βαθεῖες πληγές. Σιγὰ - σιγὰ, ἡ μεγάλη θλίψη γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ πατέρα του, κατακάθησε στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ καί, ἀκολουθώντας τὴν τελευταία θέλησί του, ρίχνεται μὲ καινούργια ὄρμη στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι. Ὁ θρυλικὸς Ταγκὸρ, ἀρχηγὸς τώρα τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν, ἔχοντας πάντα στὸ πλευρό του τὸν γίγαντα Μαλαμπάρ, γίνεται ὁ ἐφιάλτης τῶν Ἄγγλων κατακτητῶν. Ἐχει κατακινήσει ἕνας ἄνθρωπος - φάντασμα κι' ἐνῶ τὴν μιὰ μέρα τὸν ἀναζητοῦν στὸ Δελχί, ἐμφανίζεται ξαφνικὰ στὸ Τζάϊπουρ. Κι' ὅταν στέλνουν στὸ Τζάϊπουρ νὰ τὸν πιάσουν, τὸν βλέπουν στὸ Ἀλαχάμπαντ καβάλλα στὸ ἄσπρο ἄλογό του νὰ ἐπιτίθεται. Ταξιδεύει μυστικὰ ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ μιλάει γιὰ τὴν Ἐλευθερία πού ἔρχεται, ὀργανώνει στρατό, μοιράζει ὄπλα, ἐκγυμνάζει στρατιῶτες.

Οἱ ἐξεγέρσεις διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ὁ πόλεμος ἐναντίον τῶν Ἄγγλων δίνει καὶ παίρνει μέσα στὰ χωριὰ καὶ στὶς πόλεις. Ἡ ὑπαιθρος καίγεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Μιὰ κραυγὴ δονεῖ ὀλόκερη τὴ χώρα, ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη τῆς ἅκρη:

— Ἐλευθερία ἢ θάνατος!
Κάτω οἱ Ἄγγλοι!

Ὁ Ταγκὸρ ἔχει γίνεθρύλος καὶ οἱ Ἰνδοὶ ὀρκίζονται στ' ὄνομά του. Ὅλοι ἔχουν μάθει τώρα πὼς ὁ Ταγκὸρ εἶναι γιοῦς τοῦ ἀλησμόνητου Γκάλεμ. Στὸ πρόσωπό του βλέπουν τὸν ἄνθρωπο, πού θὰ συντρίψει τὸν ἀγγλικὸ ἀποικιακὸ ζυγὸ, καὶ τὸν ἀκολουθοῦν μ' ἐνθουσιασμό κι' ἐμπιστοσύνη. Ὁ μαχαραγιᾶς Νιρούκτα τὸν καμαρώνει, ἀλλὰ τρέμει γιὰ τὴ ζωὴ του.

— Πρόσεχε, παιδί μου!, τοῦ λέει κάθε τόσο πού ἔρχεται καὶ τὸν βλέπει. Πρόσεχε, Ταγκὸρ. Ἡ ζωὴ σου εἶναι πολὺτιμη γιὰ τὶς Ἰνδίες. Οἱ Ἰνδοὶ σὲ χρειάζονται.

Τὸ παιδί χαμογελάει.

— Μὴ φοβάσαι, Μαχαραγιᾶ! Θὰ εἶμαι ζωντανὸς καὶ θὰ γιορτάσουμε μαζί τὴν Ἐλευθερία μας.

Ἡ γλυκεῖα μελαχροινὴ Ζανγκάρ τὸν λατρεύει κάθε μέρα καὶ περισσότερο.

— Δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ παντρευτοῦμε, Ζανγκάρ, τῆς λέει. Ἡ ἡμέρα τῆς νίκης εἶναι κοντά.

Τὸ Ἐλληνόπουλο κινεῖται κεραυνοβόλα καὶ καταφέρνει ἰσχυρὰ κτυπήματα στοὺς κα-

τακτητές. Ἐξαφανίζεται γιὰ ἕνα - δυὸ μῆνες καί, ξαφνικά, φανερώνεται ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν περιμένουν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν μπαίνει στὶς πολιτεῖες, τσακίζει τὶς τοπικὲς ἀγγλικὲς φρουρὲς κι ὕστερα χάνεται. Στὸ Δελχί, στὴν Καλικούτα, στὴ Βομβάη, στὸ Ραγκούν, στὴν Ἄγρα, στὸ Ἀλλαχάμπαντ, στὸ Τζάι-πουρ, στὴ Λαχώρη, στὸ Μαντράς, συγκρούεται σὲ τακτικὲς μάχες μὲ τὸν ἀγγλικὸ στρατό. Προξενεῖ καταστροφές, αἰχμαλωτίζει, καίει στρατιωτικὲς ἐγκαταστάσεις καὶ ἀεροδρόμια, ἀνατινάζει τραῖνα καὶ κτίρια. Μεταφέρει μὲ τὴν παρουσία του τὴν ἐλπίδα στοὺς σκλαβωμένους καὶ ἡ φλόγα τῆς Ἐλευθερίας ὅσο πάει καὶ δυναμώνει στὶς ψυχὲς τῶν Ἰνδῶν.

Ὁ Ἄγγλος Ἀντιβασιλεὺς μάταια ἀπὸ μέρα σὲ μέρα αὐξάνει τὸ ποσὸν τῆς ἐπικηρύξεως. Ἀπὸ 12 χιλιάδες ρούπιες ἔφτασε νὰ προσφέρῃ τώρα 100 χιλιάδες γιὰ τὴν σύλληψι ἢ τὴν κατάδοσι τοῦ κρησφυγέτου τοῦ Ταγκόρ. Ἀλλὰ κοινεὶς δὲν προδίδει. Τὸ Ἑλληνόπουλο βρίσκεται παντοῦ καὶ πουθενά. Εἶναι ἕνα ἀσύλληπτο φάντασμα. Ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ θεωροῦν ἱερὸ καθῆκον τους νὰ τὸν φυλάξουν ἀπ' τὶς παγίδες καὶ νὰ τὸν προστατέψουν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, ποὺ τὸν καταδιώκουν καὶ τὸν ἀναζητοῦν παντοῦ. Οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι ἀφίσες μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ Ταγκόρ. Οἱ ἀφίσες τοιχοκολλοῦνται παν-

τοῦ καὶ ἀναγγέλλουν ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θὰ πληρώσῃ ἀμέσως μιὰ ὀλάκερη περυσία σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ βοηθήσῃ τὶς ἀρχὲς νὰ πιάσουν τὸ ἀτρόμητο παιδί. Τὸ Ἑλληνόπουλο ὅμως δὲν τὰ λογαριάζει ὅλα τοῦτα.

Τὶς νύχτες, παρέα μὲ τὸν Μαλαμπάρ, ποὺ εἶναι τώρα ὑπαισπιστὴς του, διασχίζουν καβάλλα στ' ἄλογά τους τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ σκίζουν μὲ τὰ σπαθιά τους τὰ χαρτιά. Δείχνουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πὼς γράφουν στὰ παλιά τους τὰ παπούτσια τὶς διαταγὲς τοῦ Ἀντιβασιλέα καὶ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι ποὺ κάνει τοὺς Ἄγγλους νὰ ἀφρίζουν ἀπὸ τὴ λύσσα τους...

Ὁ Μαλαμπάρ ὅμως αὐτὲς τὶς μέρες γίνεται ξαφνικὰ μελαγχολικὸς.

— Τί ἔχεις; τὸν ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ Τογκόρ.

— Θυμήθηκα τὸν... Μάξγουελ!, ἀπαντᾷ ὁ γίγαντας.

— Κι' ἐπειδὴ τὸν θυμήθηκες μελαγχόλησες; Αὐτὸ μοῦ φαίνεται περίεργο!

— Ἐμαθα, λέει ὁ Μαλαμπάρ, ὅτι ἔγινε ἀπὸ λοχαγὸς συνταγματάρχης καὶ ἀρχίσανε νὰ μὲ τρῶνε οἱ φοῦχτες μου. Τὸν ἔχω δεῖρει ὡς τὰ τώρα κάμποσες φορές, ἀλλὰ συνταγματάρχη δὲν τὸν ἔδειρα ἀκόμα. Θέλω νὰ τοῦ τὶς βρέξω καὶ στὸν καινούργιο του βαθμό...

Τὸ παιδί χαμογελάει.

— Φύλαξε τὴν ὄρεξί σου, Μαλαμπάρ! Ἐπαρθῆ κι' ἡ ὥρα τοῦ Μάξγουελ.

— 'Απὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!, Ταγκόρ!, ἀναστενάζει ὁ γίγαντας.

Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΑΙ Ο ΜΑΞΓΟΥΕΛ

Ο ΜΑΞΓ Ο Υ Ε Λ εἶναι πραγματικὰ κάμποσους μῆνες συνταγματάρχης. Τὴν προαγωγή τὴν πῆρε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησι τοῦ «Πράσινου 'Αετοῦ». (*) Ἄλλὰ τώρα κινδυνεύει νὰ ξαναγίνῃ πάλι... λοχαγός. Ὁ Ἄντιβασιλεὺς εἶναι πῦρ καὶ μανία ἐναντίον του. Κάθε μέρα τὸν φωνάζει στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν περνάει... γενεές δεκάτέσσερις...

— Εἶσαι ἐντελῶς ἀνίκανος, συνταγματάρχα!, τοῦ λέει. Ὁ Ταγκόρ μὲ τὴν παρέα του ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ντροπιάζει. Ὅριστε, διάβασε τοῦτο τὸ καινούργιο τηλεγράφημα. Αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του στὸ Μπενάρες! Ἐπετέθη πάλι ἐναντίον τῆς φρουράς, τὴν διεσκόρπισε, ἀπελευθέρωσε τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ κρατούσαμε καὶ χάθηκε.

— Θὰ πάω ἀμέσως στὸ Μπενάρες, Ἐξοχώτατε!

— Εἶσαι φελλός, Μάξγουελ!, ἀγριεύει ἀπότομα ὁ Ἄντιβασιλεὺς, καὶ βροντάει τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι. Κατάλαβες;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε! Κατάλαβα.

— Ὅσο νὰ φτάσης ἐσὺ στὸ

Μπενάρες, αὐτὸ τὸ διαβολο-ελληνόπουλο θὰ εἶναι στὸ Δελχὶ ἢ δὲν ξέρω ποῦ ἄλλου! Ἡ δουλειά σου εἶναι νὰ προλαβαίνης, ὄχι νὰ τρέχης τὸ κατόπι του.

— Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ, Ἐξοχώτατε. Θὰ τὸν φέρω ζωντανὸ ἢ πεθαιμένο μπροστὰ σας τοῦτες τὶς μέρες.

Ὁ Ἄντιβασιλεὺς κατσουφιάζει.

— Βαρέθηκα νὰ σ' ἀκούω, Μάξγουελ!, λέει. Κάθε φορά μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου καὶ κάθε φορά βρίσκεις μιὰ δικαιολογία. Πήγαινε!

Ὁ συνταγματάρχης Μάξγουελ φεύγει σὰ βρεμμένη γάτα ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο καὶ ἐπιστρέφει στὸ γραφεῖο του.

Ἀρχίζει νὰ πηγαινοέρχεται μόνος ἐκεῖ μέσα. Εἶναι ἡ πρώτη φορά ποῦ τὸ ἔχει πάρει κατάκαρδα.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ πῆ φελλό! Θὰ τοῦ ἀποδείξω λοιπὸν ἐγὼ ὅτι δὲν εἶμαι! Καὶ ὄχι μόνο αὐτό! Ἄλλὰ σὲ λίγες μέρες θ' ἀναγκασθῆ νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ μὲ κἀνῃ καὶ στρατηγό!..

Στέκει μπροστὰ στὸν καθρέφτη ποῦ ἔχει στὸ γραφεῖο του καὶ φουσκώνει σὰ διάνος. Καμαρώνει τὸν ἑαυτό του.

— Λοιπὸν, συνταγματάρχα Μάξγουελ, λέει μιλῶντας πρὸς τὸ εἶδωλό του ποῦ φαίνεται στὸν καθρέφτη. Ἄρκετὰ φόρεσες αὐτὴ τὴ στολή! Καίρὸς εἶναι ν' ἀλλάξης τ' ἀστέρια τοῦ συνταγματάρχη μὲ τ'

(*) Διάβασε προηγούμενο τεύχος: «Ἡρωϊκὴ Ἐπέλασις».

αστέρια του στρατηγού. Και θα τ' αλλάξεις! Σε συγχαίρω από τώρα, στρατηγέ Μάξγουελ!

Αφίνει ευχαριστημένος τον καθρέφτη και πηγαίνει σε μια διπλανή κάμαρη. Έδω έχει λογής - λογής κοστούμια και διάφορες πλαστικές ύλες, τις οποίες χρησιμοποιεί όταν θέλη να κυκλοφορήσει αγνώριστος έξω στους δρόμους. Βγάζει τα στρατιωτικά ρούχα και αρχίζει να μεταμορφώνεται γοργά. Σε λίγο ο συνταγματάρχης Μάξγουελ δεν υπάρχει πιά. Στη θέση του βρίσκεται ένας κακομούτσουνος Ίνδος με σαρίκι και κοντή ρόμπα. Κάτω από τη ρόμπα κρύβει δυο έννεάσφαιρα ήμι-αυτόματα περίστροφα, ρίχνει μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη και βγαίνει έξω.

Στο προαύλιο ο λοχίας που τον έχει δη πολλές φορές να μεταμφιέζεται, τον αναγνωρίζει.

— Φεύγετε, κύριε συνταγματάρχα; ρωτάει.

— Ναι, φεύγω.

— Μόνος;

— Μόνος. Αλλά όταν γυρίσω θα έχω μαζί μου και κάποιον άλλον χειροπόδαρα δεμένο.

— Τον Ταγκόρ;

— Ναι. Τον Ταγκόρ! Αυτή τη φορά δεν θέλω να με βοηθήσει κανείς. Θα συλλάβω μονάχος μου αυτό το βρωμόπαιδο.

Και απομακρύνεται με γοργό βήμα. Ο λοχίας που τον βλέπει να βγαίνει από την

πόρτα και να χάνεται στο μεγάλο δρόμο, αναστενάζει.

— Πάλι θα έχω όλονύκτιο υπηρεσία απόψε!, λέει. Πρέπει να ετοιμάσω ένα καμινέτο και μια κατσαρόλα με καυτό νερό για κομπρέσες. Προβλέπω ότι όταν γυρίσει η μύτη του θα είναι πάλι πρησμένη σαν μελιτζάνα, όπως κάθε φορά που... συλλαμβάνει τον Ταγκόρ!

ΟΙ ΚΟΜΠΡΕΣΣΕΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Ο ΜΑΞΓΟΥΕΛ όμως έχει τις πληροφορίες του. Ένας από τους πληροφοριοδότες του τον έχει είδοποιήσει ότι ένας γιγαντώσωμος άνδρας κι' ένα παιδί εμφανίζονται στην ταβέρνα «Το τζαμί» κάθε τόσο και συναντούν διάφορα πρόσωπα, που φροντίζουν να φτάνουν εκεί με κρυμμένα πρόσωπα τη νύχτα.

— Ο μεγαλόσωμος άνδρας δεν ξέρω ποιός είναι, του λέει ο πληροφοριοδότης. Αλλά για το παιδί είμαι σχεδόν βέβαιος ότι πρόκειται για τον Ταγκόρ. Έρχεται κάθε τόσο και δίνει οδηγίες, φαίνεται, στους συνωμότες. Αν έστειλες μια περίπολο να περικυκλώσει την ταβέρνα, ίσως τον έπιανες μια απ' αυτές τις νύχτες.

— Δεν έχω ανάγκη από τη βοήθεια κανενός!, λέει ο Μάξγουελ. Αυτό έλλειπε τώρα να κινητοποιήσουμε καιμια μέραρχια για να πιάσουμε αυτό τό... μωρό! Θα τον συλλάβω μονάχος μου...

Ἐκείνη ἡμέρα, ἀπὸ νωρὴς λοιπόν, ἔχοντας αὐτὸ τὸ σχέδιο στὸ μυαλό του, ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης, μεταμφιεσμένος καθὼς εἶναι, ἀρχίζει νὰ τριγυρίζει στους δρόμους ποὺ φέρνουν σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα. Κανείς, φυσικά, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ὑποψιασθῆ μ' αὐτὴ τὴν ἐμφάνισι καὶ κανείς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῆ πὼς κάτω ἀπὸ τὰ φτωχικὰ ρούχα τοῦ Ἰνδοῦ κρύβεται ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Μάξγουελ.

— Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ σήμερον αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο, θάρθῃ αὔριο. Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ αὔριο, θάρθῃ μεθαύριο. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ περιμένω ἕνα χρόνο ἐδῶ... Ἀλλὰ δὲ θὰ μοῦ ξεφύγῃ!

Εἶναι ὅμως τυχερός, φαίνεται, ὁ Μάξγουελ γιατί ἀργὰ τὸ βράδυ, βλέπει δυὸ καβαλλάρηδες νὰ ξεπεζεύουν ἔξω ἀπὸ «τὸ τζαμί» καὶ νὰ μπαίνουν μέσα. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ γιγαντόσωμος Μαλαιμπάρ καὶ ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Ταγκόρ! Δὲν γελιέται. Αὐτοὺς τοὺς δυὸ πιὸ θανάσιμους ἐχθρούς του μπορεῖ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ ἀνάμεσα σὲ ἑκατὸ χιλιάδες ἀνθρώπους.

— Τώρα σὰς ἔχω στὸ χέρι!, λέει καὶ χαμογελάει κάτω ἀπὸ τὰ ψεύτικα μουστάκια καὶ γένια ποὺ φοράει. Μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια! Αὔριο τὸ πρῶτ' ὁ Ἀντιβασιλεὺς θὰ καταλάβῃ πὼς δὲν εἶμαι... φελλός!

Ὁ δρόμος εἶναι ἔρημος, ἀλλὰ στὴν ταβέρνα ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ πίνουν κρασί καὶ

κουβεντιάζουν. Ἔχουν τὰ ποτήρια μπροστά τους καὶ μιλοῦνε μεγαλόφωνα καὶ λένε τὸ ἕνα καὶ τ' ἄλλο. Ὁ Μάξγουελ πειραπατώντας γιὰ νὰ δείξῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅτι εἶναι μέθυσμένος, μπαίνει στὸ «Τζαμί» καὶ κανείς δὲν τὸν προσέχει. Παραγγέλλει κάτι καὶ κάθεται σ' ἕνα γωνιακὸ τραπέζι ποὺ βρίσκεται κάπως στὴ σκιά. Ἀπὸ ἐδῶ μπορεῖ νὰ παρακολουθῆ κάθε κίνησι χωρὶς νὰ γίνεταί ἀντιληπτός.

Ὁ ταβερνιάρης ποὺ τὸν σερβίρει προσέχει μόνο πὼς τοῦτο τὸ πρόσωπο τοῦ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστο.

— Εἶσαι ξένος; τὸν ρωτᾷ. Δὲν σ' ἔχω ξαναδῆ ἄλλη φορὰ στὸ μαγαζί μου.

— Εἶμαι περαστικός ἀπὸ ἐδῶ, λέει ἐκεῖνος. Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Σάρκτο. Νοίκιασα ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποὺ βρίσκεται στὸν παρακάτω δρόμο κι' ἤρθα νὰ πιῶ ἕνα ποτήρι. Ἔχω λεφτά. Δὲν πιστεύω νὰ φοβάσαι πὼς δὲ θὰ σὲ πληρώσω.

Ὁ ταβερνιάρης χαμογελάει.

— Ἐν τάξει, πατριώτη!, τοῦ λέει. Δὲν εἶπαμε καὶ νὰ σοῦ κακοφανῆ!

Καὶ ξαναγυρίζει στὴ θέσι τοῦ ἀνύποπτος, χωρὶς νὰ δώσῃ περισσότερη σημασία στὸν καινούργιο του πελάτη. Ὁ Μάξγουελ ὅμως κάνει τώρα μιὰ γὰρὰ τὴ δουλειά του. Βλέπει τὸν Μαλαιμπάρ σ' ἕνα τραπέζι ποὺ πίνει μὲ μιὰ παρέα καὶ διηγεῖται μεγαλόφωνα διάφορες ἱστορίες. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκούνε καὶ γελᾶνε. Πιὸ ἐκεῖ

ξεχωρίζει τὸν Ταγκόρ. Τὸ παιδί μιλάει χαιμηλόφωνα μὲ τρεῖς Ἴνδους καὶ ἐκεῖνοι φαίνονται νὰ παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὰ λόγια του.

— Θάδινα χίλιες ρούπιες, γιὰ ν' ἀκούσω τί τοὺς λέει αὐτὸ τὸ μωρό!, μουρμουρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Ἄγγλος. Κάτι σοβαρὸ πρέπει νὰ τοὺς λήη γιὰ νὰ τὸν ἀκοῦνε τόσο προσεχτικά.

Ἀφίνει νὰ περάσῃ λίγη ὥρα. Ὑστερα λογαριάζει νὰ ἐνεργήσῃ κεραυνοβόλα. Κρατῶντας καὶ τὰ δυὸ περιστροφὰ στὰ χέρια θὰ ἐπιτεθῇ καὶ τότε ὅποιος θέλει ἄς μὴν παραδοθῇ!

Ἀλλά, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, κάτι γίνεται ποὺ τοῦ ἀνατρέπει τὰ σχέδια καὶ ἀναγκάζεται ν' ἀλλάξῃ τρόπο ἐνεργείας. Ὁ Μαλαιμπάρ, ποὺ ἔχει ἔρθει στὸ κέφι καὶ ρίχνει ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν κανάτα, χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦν ποτήρι, τὸ κρασὶ στὸ στομάχι του, δίνει διαταγὴ στὸν ταβερνιάρη νὰ κερᾶσῃ ὅλους ὅσους βρίσκονται μέσα στὸ «Τζαμί» γιὰ λογαριασμό του.

— Ἀπόψε κερνάω ὅλο τὸν κόσμο!, λέει ὁ γίγαντας. Ὅλοι θὰ πιοῦνε εἰς ὑγείαν τῶν Ἐλευθέρων Ἴνδῶν καὶ τοῦ φίλου μου τοῦ Ταγκόρ! Ὅποιος δὲν πιεῖ θὰ τοῦ κόψω τὰ πόδια!

Ὅλοι γελάνε, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Μάξγουελ. Ἔ! Ὅχι καὶ ὡς ἐκεῖ! Νὰ καταντήσῃ νὰ πιῇ καὶ εἰς ὑγείαν τοῦ Ταγκόρ! Αὐτὸ πάει πολύ. Ἡ ἀξιοπρέπειά του ὡς συνταγματάρχῃ

δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει. Ἀλλὰ ὁ ταβερνιάρης ἔχει φέρει κιόλας μπροστὰ του ἓνα γεμάτο ποτήρι καὶ ὁ Μαλαιμπάρ σηκώνει τὴν κανάτα καὶ δίνει τὸ σύνθημα.

— Ὅλοι ὀρθοὶ καὶ ὅπως εἴπαμε!, φωνάζει.

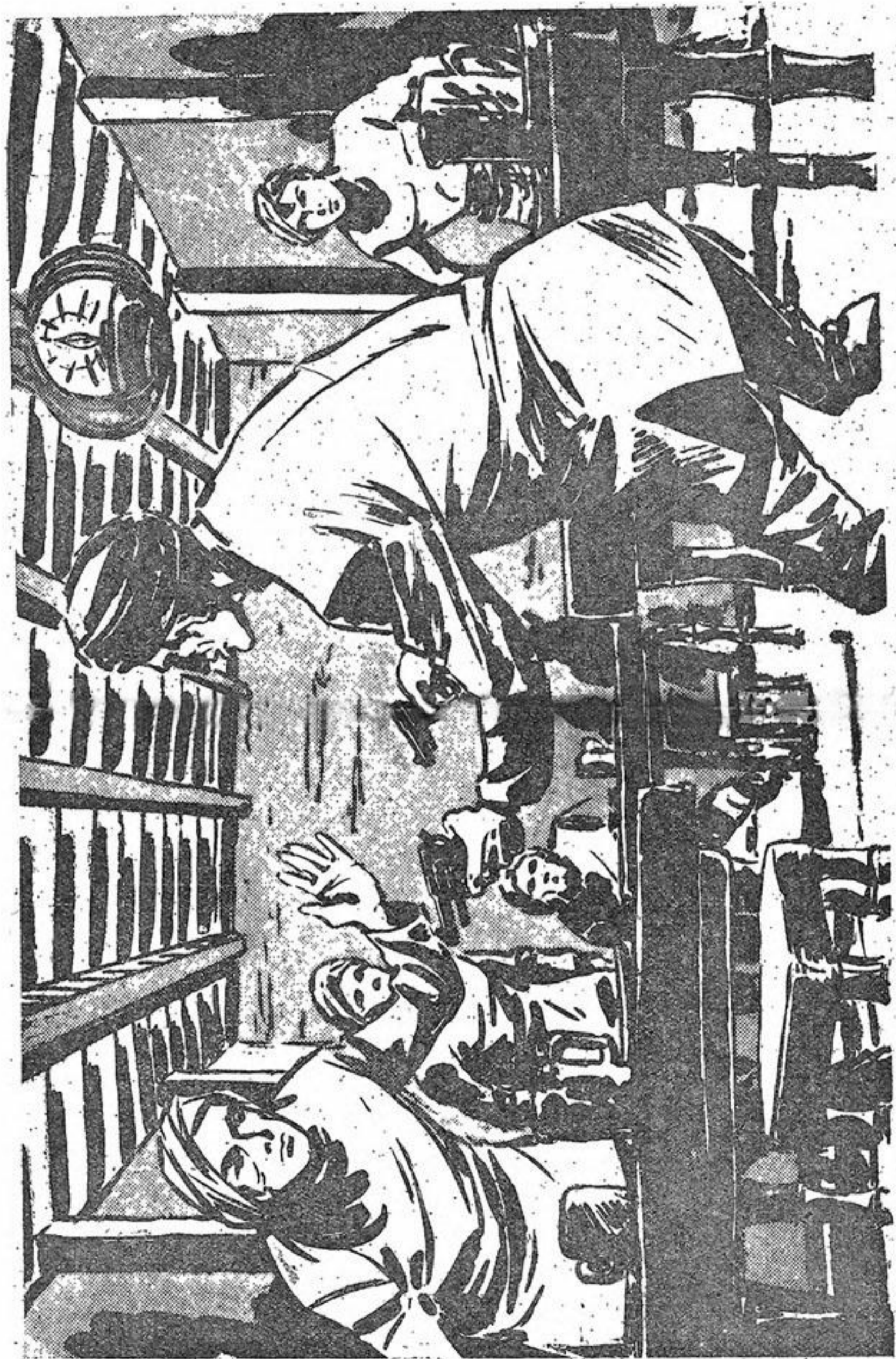
Ὅλοι σηκώνονται κρατῶντας τὰ ποτήρια στὰ χέρια τους κι' ἐτοιμάζονται νὰ πιοῦν, ἀλλὰ δὲν προφταίνουν. Μιὰ ἄγρια μεταλλικὴ φωνὴ γεμίζει τὴν ταβέρνα.

— Ὅλοι τὰ χέρια ψηλὰ καὶ ἀκίνητοι! Ὅποιος θὰ δοκιμάσῃ νὰ παραικούσῃ, θὰ πέσῃ ἀμέσως νεκρὸς μ' ἓνα καφτὸ μολύβι στὴν καρδιά. Μιλάω σοβαρὰ καὶ δὲν ἀστειεύομαι...

Ξαφνιασμένοι γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔρχεται ἡ φωνὴ καί, καθὼς βλέπουν τὸν καικομούτσουνο Ἴνδὸ νὰ κρατᾶει τὰ δυὸ πιστόλια στὰ χέρια καὶ νὰ τοὺς σημαδεύει, παγώνουν. Ὁ Ταγκόρ, ποὺ, ἀπορροφημένος ἀπ' τὴ συζήτησι ποὺ κάνει, δὲν ἔχει προσέξει τί ἀκριβῶς ἔχει συμβῆ, τινάζεται ὀρθὸς καὶ δοκιμάζει νὰ βγάλῃ τὸ περιστροφὸ του.

— Ἀπάνω τὰ χέρια, Ταγκόρ!, ἀκούγεται πάλι ἡ φωνή. Μὴν κάνεις τὸν ἔξυπνο! Αὐτὴ τὴ φορὰ σταματήσανε τ' ἀστεῖα!

Ὁ Ταγκόρ, σηκώνει τὰ χέρια, ἀλλὰ τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά. Πρέπει νὰ βρεθῇ ἓνας τρόπος ν' ἀχρηστεύσουν αὐτὰ τὰ δυὸ πιστόλια. Ὅλοι σηκώνουν τὰ χέρια ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μαλαιμπάρ. Ὁ

— 'Απάνω τὰ χέρια ὄλοι! διατάζει ὁ μεταμφιεσμένος Μάξγουελ προτείνοντας τὰ πιστόλια του.

γίγαντας μοιάζει σὰ νὰ δέχτηκε ἓνα κεραυνοβόλο χτύπημα καὶ μένει ἀσάλευτος.

— Ἡ φάτσα σου μοῦ εἶναι ἀγνωστή!, γρυλλίζει κυττάζοντας ἄγρια τὸν Ἄγγλο. Μὰ ἡ φωνή σου εἶναι ἡ φωνή ἐνὸς παληοῦ μου φίλου. Τοῦ λοχαγοῦ Μάξγουελ!

— Εἶμαι συνταγματάρχης τώρα, Μαλαιμπάρ!, ἀποκρίνεται φουσκώνοντας ἀπὸ μιὰν ἀσυγκράτητη ὑπερηφάνεια ἐκεῖνος.

— Εἶμαι εὐτυχής, Μάξγουελ!, λέει ὁ γίγαντας. Ἄνεκαθεν τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ δῶ ἓναν συνταγματάρχη τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ!

— Σκασμός!, ἀγριεύει ὁ Ἄγγλος. Βούλωσε τὸ στόμα σου καὶ σήκωσε τὰ χέρια ψηλὰ κτήνος! Ἐγὼ διατάζω ἐδῶ μέσα!

Ὁ Μαλαιμπάρ γίνεται ξαφνικὰ φρόνιμος καὶ σηκώνει τὰ χέρια. Καθὼς σηκώνει ὁμῶς τὶς χεροῦκλες του τὰ δάχτυλά του διπλώνονται γύρω στὸ φανάρι ποὺ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του στὸ ταβάνι καὶ μὲ μιὰ σβέλτα κίνησι τὸ τραβάει καὶ τὸ ξεκολλάει ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἀκούγονται τζάμια ποὺ σπᾶνε καὶ γίνεται πηχτὸ σκοτάδι. Ὁ Μάξγουελ βλαστημάει καὶ δυὸ γλώσσες φωτιάς βγαίνουν ἀπὸ τὶς κάννες τῶν πιστολιῶν του πρὸς τὴν κατύθυνσι, ὅπου πρὶν ἓνα λεπτὸ στεκόταν ὁ γίγαντας. Οἱ σφαῖρες τρυποῦν τὸν ἀέρα, γιατί ὁ Μαλαιμπάρ ἔχει σαλτάρει πλάγια. Τὴν ἴ-

δια στιγμὴ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ταγκόρ.

— Μὴ τὸν ἀφήσης νὰ φύγη, Μαλαιμπάρ!

— Μείνε ἤσυχος μικρέ! Δὲν θὰ ξεφύγη!, ἀπαντάει ἐκεῖνος.

Δυὸ γλώσσες φωτιάς βγαίνουν πάλι ἀπ' τὰ πιστόλια τοῦ Μάξγουελ. Μὰ αὐτὸ περιμένει καὶ τὸ παιδί. Ἄμέσως στέλνει τὴν ἀπάντησι μὲ τὸ περιστροφὸ του. Ὁ Ἄγγλος δέχεται δυὸ σφαῖρες στὰ χέρια καὶ τὰ σιδερικὰ ποῦ κρατάει πέφτουν στὸ πάτωμα.

— Τὸν κρατάω!, φωνάζει ὁ γίγαντας. Ἀνάφτε τὸ φῶς.

Ἀνάβουν ἓνα ἄλλο φανάρι καὶ γίνεται φῶς. Ὁ Μαλαιμπάρ σέρνει στὴ μέση τοῦ μαγαζιοῦ τὸν Μάξγουελ. Εἶναι ἀξιοθρήνητος. Ἡ μισὴ ψεύτικη γενειάδα ἔχει ξεκολλήσει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ ἡ ἄλλη μισὴ κρέμεται κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι του. Τὰ ψεύτικα μουστάκια του ἔχουνε περπατήσει κι' ἔχουνε πάει στὰ φρύδια του. Ἡ μύτη του ἔχει γίνει σὰν μελιτζάνα ἀπ' τὶς γροθιές τοῦ γίγαντα. Μόλις σέρνεται στὰ πόδια του.

— Σοῦ εἶχα πῆ πῶς θὰ σὲ δείρω, Μάξγουελ!, τοῦ λέει ὁ γίγαντας καθὼς προσπαθεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ ὀρθιο. Καὶ δὲ τὸ πίστευες! Ἄλλη φορὰ νὰ ξέρης πῶς κρατάω τὸ λόγο μου.

— Δέστε τον!, διατάζει ὁ Ταγκόρ. Φορτώστε τον σ' ἓνα γαϊδούρι καὶ στείλτε τον στὸν ἀντιβασιλέα νὰ καμαρώσῃ τὰ μούτρα του...

— Τί; θὰ τὸν ἀφήσουμε ζωντανό; ρωτᾷ κάποιος.

— Δὲ χρειάζεται νὰ πιάθῃ περισσότερα! λέει ὁ Ταγκόρ. Ἔτσι ποὺ τὸν κατάντησε ὁ Μαλαιμπάρ θὰ μείνῃ πάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες στὸ κρεβάτι. Κάνετε ὅ,τι σᾶς λέω.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅταν ἔχουν φορτώσει τὸν λιποθυμισμένο Μάξγουελ σ' ἓνα γαϊδοῦρι ποὺ φεύγει καὶ κατηφορίζει τρέχοντας πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως, τὸ παιδί γυρίζει στοὺς τρεῖς Ἰνδοὺς ποὺ μιλοῦσε προηγουμένως.

— Λοιπόν, εἴμαστε σύμφωνοι; Σὲ δυὸ μέρες.

— Σύμφωνοι σὲ δυὸ μέρες! ἀπαντοῦν αὐτοί.

— Κλείστε τὸ μαγαζὶ καὶ σκορπιστήτε τώρα. Δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰρθοῦν οἱ Ἑγγλέζοι νὰ κάνουν ἐπίσκεψη.

Ἐξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα περιμένουν τὰ δυὸ ἄλογα. Ὁ Ταγκόρ κι' ὁ Μαλαιμπάρ σαλτάρουν ἀπάνω τους καὶ ξεκινοῦν καλπάζοντας μέσα στὴ νύχτα. Τὴν ἴδια πάνω κάτω ὥρα ὁ Μάξγουελ ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ φτάνει καθάλα στὸ γαϊδοῦρι ἔξω ἀπὸ τοὺς στρατῶνες ὅπου βρίσκεται τὸ γραφεῖο του.

— Λοχία!, φωνάζει ἄγρια.

Ὁ λοχίας τρέχει κοντὰ του καί, καθὼς βλέπει τὰ ἀπερίγραπτα χάλια του, χλωμιάζει. Δὲν ξέρεי ἂν πρέπει νὰ γελάσῃ μ' αὐτὰ ποὺ βλέπει.

— Συνέβη τίποτα ἄσκημο στὸν κ. συνταγματάρχη; ρωτᾷ.

— Ὁχι. Δὲ συνέβει τίπο-

τα! Ἐτοίμασε μονάχα ζεστὸ νερό, γιατί πρέπει νὰ βάλω κάμποσες κομπρέσες στὴ μύτη μου ἀπόψε.

— Εἶναι ἔτοιμες οἱ κομπρέσες συνταγματάρχαμου! ἀποκρίνεται αὐτὸς καὶ χαμογελάει πονηρά. Τὰ εἶχα ἔτοιμα ὅλα ἀπὸ νωρὶς καὶ σᾶς περιμένα...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ δυὸ μέρες, ξέσπασε ἡ μεγάλη ἐξέγερσις τοῦ Δελχί. Πρὶν ξημερώσῃ, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίαις τοῦ Ταγκόρ, ὀπλισμένες ὀμάδες ἀπὸ Ἰνδοὺς στρατιῶτες ξεχύνονται ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς μεγάλης πολιτείας στοὺς δρόμους μὲ κρουγές:

— Ἐλευθερία ἢ Θάνατος!

— Κάτω οἱ Ἄγγλοι!

— Δὲν θέλουμε πιά νὰ εἴμαστε ἀποικία!

— Αὐτοδιοίκησι! Ἀνεξαρτησία!...

Οἱ ἰσχυρὲς δυνάμεις ὅμως τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ποὺ βρίσκονται ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες σ' ἐπιφυλακὴ, κρατοῦν τὰ ἐπικαιρὰ σημεῖα καὶ ἀπαγορεύουν τὴν κάθοδο τῶν ἐνοπλῶν πρὸς τὸ κέντρο τῆς πρωτεύουσας. Σημειώνονται οἱ πρῶτες συγκρούσεις καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ βροντές. Τὰ πολυβόλα καὶ τὰ αὐτόματα σκορπίζουν τὸ θάνατο κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς. Τὰ μαγαζιά δὲν ἀνοίγουν καὶ τὰ γυναικόπαιδα, κλεισμένα μέσα στὰ σπί-

τια, περιμένουν με αγωνία την έκβασι του αγώνα που άρχισε. Οί δρόμοι όπου δέν γίνονται μάχες, είναι έρημοι και πολλά από τα δημόσια κτίρια καίγονται. Τεράστιες φλόγες και μεγάλα σύννεφα μαύρου καπνού σκεπάζουν την πόλιτεία. Ο δαίμονας της καταστροφής και του θανάτου φτερουγίζει πάνω από την Ινδική πρωτεύουσα.

Κατά το μεσημέρι, η νίκη φαίνεται ότι κλίνει προς το μέρος των Άγγλων. Οί επαναστάτες αρχίζουν να λυγάνε. Και τότε απ' το δημόσιο δρόμο έρχονται καλπάζοντας, οί 'Ελεύθεροι 'Ινδοί. Είναι χίλιοι καβαλλάρηδες όπλισμένοι ως τα δόντια με έπικεφαλής τον Ταγκόρ και τον Μαλαιμπάρ, αποφασισμένοι να νικήσουν ή να πεθάνουν...

— Έμπρός, λεβέντες!, φωνάζει το ήρωϊκό παιδί. Αρχίζει η μάχη!

Είναι ένας πραγματικός σίφουνας. Ένα άσυγκράτητο ανθρώπινο ποτάμι που δέν μπορεί τίποτα να το σταματήσει. Τα άγγλικά τάνκς, που προσπαθούν να τους κόψουν το δρόμο, κυριεύονται το ένα ύστερα από το άλλο και χρησιμοποιούνται τώρα απ' τους επαναστάτες. Οί νεκροί γεμίζουν τις μεγάλες πλατείες και τους δρόμους. Τα βογγητά των πληγωμένων ακούγονται παντού. Οί σφαίρες πηγαινοέρχονται σαν χιλιάδες σφήκες στον άέρα και σφυρίζουν άπαίσια, σκορπίζοντας το θάνατο. Το απόγεμα οί Άγγλοι

αρχίζουν να υποχωρούν προς τα γύρω ύψώματα. Στο άνάκτορο του αντιβασιλέα σηκώνουν άσπρη σημαία. Οί 'Ινδοί πατριώτες, που το έχουν κυκλώσει απ' όλες τις πλευρές, ζητούν να το πυρπολήσουν.

— Όχι!, φωνάζει ο Ταγκόρ όρθιος άπάνω στο κάτασπρο άλογό του. Θα ύπαγορεύσουμε τους όρους μας! Δέ βλέπετε τη λευκή σημαία; Κάνουμε έναν τίμιο πόλεμο και είμαστε ύποχρεωμένοι να σεβαστούμε τον αντίπαλο που ζητάει άνακωχή!

Η αύστηρή φωνή του παιδιού συνεφέρνει τους πιο εύεξαπτους και γίνεται ήσυχία. Εκείνοι που ζητούν να βάλουν φωτιά στο άνάκτορο καταλαβαίνουν πως ο νεαρός άρχηγός τους που τους μιλάει έτσι έχει δίκη.

— Μαλαιμπάρ!, διατάζει ο Ταγκόρ. Φέρε τον Δάσκαλο.

Ο γίγαντας που βρίσκεται πάντα κοντά στο Έλληνόπουλο άπομακρύνεται και έπιστρέφει ύστερα από λίγο. Δίπλα του, άπάνω σ' ένα ήμερο άλογο, βρίσκεται ο μεγάλος Γκάντι. Ο φιλόσοφος και πρώτος ήγέτης της 'Ινδικής επανάστασεως. Τα πλήθη αναγνωρίζουν τον λιγνύ αυτόν γεροντάκο με το ξυρισμένο κρανίο και τα χοντρά μυωπικά γυαλιά στα μάτια και ξεσπούν σε ζητωκρανές. Ο Γκάντι συγκινημένος κουνάει τα χέρια και χαιρετάει με το ήρεμο χαμόγελό του...

— Ο σεβαστός σε όλους μας Γκάντι, φωνάζει ο Ταγ-

κόρ, θ' ανέβη στο ανάκτορο ως αντιπρόσωπος του λαού και θα μιλήση με τον αντιβασιλέα. Θα του αναπτύξη τους όρους μας και θα του πη πώς ζητούμε την ανεξαρτησία μας. Από την απάντησι που θα του δώση θα εξαρτηθῆ ἂν θα συνεχίσουμε τὴ μάχη ἢ θα διακόψουμε τὸν ἄγωνα. Δέχεσθε;

— Δεχόμαστε! Δεχόμαστε! εἶναι ἡ απάντησι.

Τότε ὁ Ταγκόρ συνοδεύει ὡς τὴν πόρτα τοῦ ἀνακτόρου τὸν Γκάντι, τὸν βοηθάει νὰ ξεπεζέψη ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι. Ὁ φιλόσοφος μαζί με δυὸ ἀξιωματικούς τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν ἀνεβαίνει τὶς μεγάλες μαρμάρινες σκάλες καὶ περνάει στὴν κεντρικὴ πόρτα τοῦ μεγάρου...

Μιὰ ὀλάκερη ὥρα περνάει σὲ μιὰ ἀγωνιώδη ἀναιμοσύνη. Τὰ πλήθη ποὺ περιμένουν συγκεντρωμένα ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο τοῦ ἀντιβασιλέως τῶν Ἰνδιῶν ἀρχίζουν νὰ ἀδημονοῦν. Πολλοὶ φοβοῦνται ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἔστησαν παγίδα σηκώνοντας ἄσπρη σημαία καὶ παίρνοντας κοντὰ τους τὸν Γκάντι γιὰ νὰ τὸν ἔχουν αἰχμάλωτο καὶ ὄμηρο. Ὁ Μαλαμπάρ ἔχει γίνει πολὺ νευρικός. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Ταγκόρ ἀρχίζει τῶρα ν' ἀνησυχῆ.

Ὅμως ξαφνικὰ γίνεται μιὰ νεκρική σιγή. Οἱ μεγάλες μπαλκονόπορτες τοῦ ἀνακτόρου ἀνοίγουν καὶ ἐμφανίζεται ὁ Γκάντι. Πλάϊ του χλωμὸς στέκει ὁ ἀντιβασιλεὺς. Ζητω-

κραυγὲς δονοῦν τὸν ἀέρα. Κι' ὅταν ἐπὶ τέλους ξαναγίνεται ἡσυχία, ἀκούγεται σοβαρὰ καὶ ἐπίσημα ἡ φωνὴ τοῦ μεγάλου ἡγέτη:

— Συμπατριῶτες! Ὁ ἀντιβασιλεὺς δέχτηκε τοὺς ὅρους μας. Μέσα σὲ διάστημα λιγώτερο ἀπὸ δυὸ μῆνες οἱ Ἰνδίες θὰ εἶναι ἀνεξάρτητες. Ὁ ἀποικιακὸς ζυγὸς καταργεῖται καὶ θὰ εἶμαστε ἐλεύθεροι νὰ διευθύνουμε ὅπως ἐμεῖς θέλουμε τὶς τύχες μας. Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐπικοινωνήσῃ με τὸ Λονδίνο καὶ ἔχει κατ' ἀρχὴν τὴν ἔγκρισι τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ πλῆθος ξεσπάει σὲ νέες ζητωκραυγὲς κι' ἓνας ἀσυγκράτητος ἐνθουσιασμός ἀπλώνεται σ' ὅλη τὴν πόλι, καθὼς ἀπὸ στόμα σὲ στόμα μεταδίδεται ἡ εἴδησις. Ὁ λαὸς μαζί με τοὺς πατριῶτες πολεμιστὲς καὶ τοὺς Ἐλεύθερους Ἰνδοὺς ἀποθεώνουν τὸν Γκάντι καὶ τὸν Ταγκόρ.

— Ἐπὶ τέλους κερδίσαμε! λέει ὁ Μαλαμπάρ.

— Εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν νίκη, συμφωνεῖ ὁ Ταγκόρ. Ὅμως θὰ βρισκόμαστε πάντα σὲ ἐπιφυλακὴ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Οἱ Ἐγγλέζοι ξεχνοῦν πολλές φορές τὶς ὑποσχέσεις τους.

Ὅλη τὴν ὑπόλοιπη μέρα οἱ Ἰνδοὶ πανηγυρίζουν καὶ τὴ νύχτα τὸ Ἑλληνόπουλο με τοὺς Ἐλεύθερους Ἰνδοὺς ξαναγυρίζουν στὸ στρατόπεδόν τους, στὸ δάσος με τὰ μπαμπού.

— Καὶ τώρα καιρὸς νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν μαχαραγιά Νιρούκτα, λέει τὸ παιδί, γιὰ τὴ νίκη μας. Θὰ πάμε παρέα, Μαλαμπάρ, νὰ τὸν δοῦμε...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑΝΤΙΡ - ΧΟ

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ ὅμως καὶ ἡ μελαχροινὴ Ζανγκάρ ἡ ὁμορφὴ κόρη του καὶ ἀρραβωνιαστικιά του θρυλικὸ Ταγκὸρ δὲν εἶναι πιά στὴ βίλλα τους. Ὁ σατανικὸς ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ, ὁ αἰμοδόρος Ναντίρ - Χό, ποὺ ὀνειρεύεται πάντα νὰ κἀνὴ δικό του τὸ χρυσάφι τοῦ Νιρούκτα, τοὺς ἔχει στὰ χέρια του.

Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἡ μάχη ἔχει φουντώσει στὸ Δελχί, ὁ Ναντίρ - Χό, καὶ οἱ συμμορίτες του, ξέροντας πὼς ὁ Ταγκὸρ καὶ ὁ Μαλαμπάρ βρίσκονται μακριά, περικυκλώνουν τὴν ἐρημικὴ ἔπαυλι καὶ ἐξοντώνουν ὑποῦλα τὴ φρουρά της. Ὑστερα, αἰχμαλωτίζουν τὸν Νιρούκτα καὶ τὴν Ζανγκάρ, τοὺς φορτώνουν στὰ ἄλογα καὶ καλπάζοντας ἐξαφανίζονται...

Καὶ τώρα οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι πατέρας καὶ κόρη βρίσκονται δεμένοι χειροπόδαρα σ' ἓνα σκοτεινὸ καὶ ὑγρὸ ὑπόγειο τῆς συμμορίας, στὴν μικρὴ πάλι Ἄρντεκ.

— Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε, λέει χαμογελῶντας κοροϊδευτικὰ ὁ Ναντίρ - Χό στὸ κορίτσι, σ' εἶχα ἀφήσει στὸ κλουβὶ ἑνὸς λιον-

ταριοῦ (*). Μὰ ἐσὺ κι' ἡ παρέα σου ὁ Ταγκὸρ καταφέρατε νὰ ξεφύγετε. Ἦταν τὸ τελευταῖο κόλπο σας. Τώρα κανεὶς δὲ θὰ μπορέσῃ πιά νὰ σᾶς πάρῃ ζωντανούς ἀπὸ τὰ χέρια μου...

— Τί ζητᾶς ἀπὸ μᾶς πάλι, ληστή; τὸν ρωτᾶει ὁ Νιρούκτα.

Ὁ συμμορίτης σουρώνει τὰ φρύδια του καὶ μιὰ ἀστραπὴ λύσσης περνᾶει ἀπὸ τὰ σκουρα μάτια του. Σηκώνει τὸ χέρι νὰ χτυπήσῃ τὸν μαχαραγιά μὰ συγκρατεῖται. Ξέρει πὼς τὸ συμφέρον του εἶναι νὰ μὴν ἐκτραχύνῃ τὰ πράγματα. Προσποιεῖται λοιπὸν τὸν ἀδιάφορο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ χαμογελάει.

— Αὐτὸ νομίζω πὼς τὸ ξέρεις, Νιρούκτα! Ἔχουμε κουβεντιάσει γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα πολλὰς φορές. Θέλω νὰ μάθω ποῦ βρίσκεται ἐκεῖνο τὸ σεντούκι μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τίς διαμαντόπετρες, ποῦ ἔχεις κρυμμένο στὴ ζούγκλα.

— Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ μάθης ποτέ!, φωνάζει τὸ κορίτσι.

— Ἐσὺ νὰ μὴ μιλάς ὅταν κουβεντιάσουν οἱ ἄντρες!, τὴν κόβει ἄγρια ὁ Ναντίρ.

Ὑστερα γυρίζει πάλι στὸν Νιρούκτα.

— Σκέπτομαι, μαχαραγιά, συνεχίζει, νὰ κἀνω ἓνα ταξίδι ὡς τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὰ χρυσὰ μου χρειάζονται. Μοῦ εἶπανε πὼς ἐκεῖ ὅποιος ἔχει λεφτὰ ζῆ καλά. Ἄν μοῦ ἀρέ-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος: «Στὸ κλουβὶ τῶν λεόντων».

ση, μπορεί νὰ ἐγκατασταθῶ μονίμως στὴ Νέα Ὑόρκη ἢ σὲ καμμιά ἄλλη ἀπ' τὶς πολιτεῖες καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναβρῆς στὸ δρόμο σου.

Ἀναστενάζει.

— Βλέπεις πῶς σοῦ ἀνοίγω τὴν καρδιά μου καὶ σοῦ λέω ὅλα μου τὰ σχέδια. Κι' ἐσὺ λοιπὸν πρέπει νὰ φανῆς ἐντάξει ἀπέναντί μου. Πές μου ποῦ ἔχεις κρυμμένο τὸ χρυσάφι καὶ τὰ διαμάντια καὶ ὕστερα δὲν θάχῃς νὰ φοβηθῆς τίποτα. Κάποτε ἤθελα νὰ πάρω τὴ θέσι σου καὶ νὰ γίνω μαχαραγιαῖς τοῦ Κασμίρ κι' ἦταν μιὰ εὐκαιρία γιὰ μένα. Τώρα ποῦ σὲ κυνηγάνε οἱ Ἑγγλέζοι. Μὰ δὲν ἐνδιαφέρομαι πιά γιὰ τέτοια πράγματα. Ὅπως δὲν σοῦ ζητάω πιά τὴν κόρη σου γιὰ γυναῖκα μου, ἀφοῦ ξέρω πῶς ἀγαπάει ἐκεῖνο τὸ παληόπαιδο τὸν Ταγκόρ.

— Αὐτὸ τὸ παληόπαιδο ὅμως, ὅπως τὸ λές ἐσὺ, πολεμάει τώρα γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας!, φωνάζει τὸ κορίτσι. Πολεμάει παλληκαρίσια καὶ δὲν τὰ βάζει μὲ γέρους καὶ γυναῖκες ὅπως οἱ Τέγκ.

Ὁ Ναντίρ - Χὸ ξυνίζει τὰ μούτρα του καὶ δαγκώνει τὰ χεῖλια.

— Ἐχεις μεγάλη γλῶσσα, Ζανγκάρ, καὶ θὰ μετανοιώσης! τῆς λέει.

— Ζανγκάρ!, τὴ μαλλώνει κι' ὁ πατέρας τῆς ποῦ φοβᾶται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς.

— Λοιπὸν τί λές; ρωτᾷ ὁ ληστής. Σὲ προειδοποιῶ πῶς, ἂν ἀρνηθῆς νὰ μοῦ ἀπο-

καλύψης ποῦ ἔχεις κρυμμένο τὸ θησαυρό, θὰ πεθάνῃ ἡ ὁμορφὴ κόρη σου! Θὰ στενωχωρηθῆς, φυσικά, ποῦ θὰ τὴν βλέπης μπροστά σου νὰ σπαράζῃ καθὼς θὰ τὴν βασανίζουν. Μὰ δὲ θὰ φταίω ἐγώ. Λοιπὸν θὰ μιλήσης;

— Μὴ μιλήσης πατέρα! Τὸ χρυσάφι καὶ τὰ διαμάντια ἀνήκουν στὴν πατρίδα μας. Μ' αὐτὰ ἀγοράζουμε ὅπλα καὶ πυρομαχικὰ γιὰ νὰ πολεμήσουμε τοὺς Ἀγγλους! Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τὰ παραδώσης σ' αὐτὸν τὸν ληστή!

Ὁ Ναντίρ χαμογελάει ἀπαίσια. Τὰ μάτια του στενεύουν καὶ ἀστράφτουν γεμάτα ἀπειλή.

— Εἶσαι ἡ πιὸ κουτὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου, Ζανγκάρ!, τῆς λέει. Προτιμᾷς λοιπὸν νὰ σὲ κρεμάσουν σ' ἓνα τσιγκέλι καὶ νὰ σὲ γδάρουν ζωντανή; Ἄν εἶναι ἔτσι, δὲν ἔχω ἀντίρρηση.

Χτυπάει τὰ χέρια του. Δυὸ μεγαλόσωμοι Τέγκ, γυμνοὶ ὡς τὴ μέση, μπαίνουν στὸ ὑπόγειο κρατῶντας δυὸ γυμνὰ κοφτερὰ σπαθιά στὰ χέρια τους.

— Ἡ μικρὴ εἶναι λίγο πεισματάρη!, τοὺς λέει. Θέλω νὰ τὴν περιποιηθῆτε ὅπως τῆς ἀξίζει. Ἐμπρός!

Τὸ κορίτσι νοιώθει μιὰ φοβερὴ παγωνιά σ' ὀλάκερο τὸ κορμί τῆς, καθὼς βλέπει τοὺς δυὸ δημίους νὰ τὴν πλησιάζουν.

— Μιὰ στιγμή, Ναντίρ!, λέει ὁ Νιρούκτα μὲ φωνὴ ποῦ τρέμει. Ἄφησέ με νὰ σκεφτῶ.

Δέν θέλω νά γίνω ἐγώ ἀφορμή νά πεθάνη ἡ κόρη μου. Δόσε μου μιὰ προθεσμία.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ τὸν κυττάζει λοξά.

— Ἐστῶ!, λέει ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σκέψη. Θὰ σοῦ κάνω κι' αὐτὸ τὸ χατήρι, μαχαραγιά. Σοῦ δίνω προθεσμία δυὸ μέρες. Νὰ τὸ ξέρης πὼς δέν θὰ περιμένω περισσότερο. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ θὰ μείνετε δεμένοι σὲ τοῦτο τὸ ὑπόγειο. Μὴ δοκιμάσετε νά κάνετε φασαρίες. Ἐχῶ ἀφήσει στὸ φύλακα ἐντολὴ νά σὰς σφάξη, ἂν θέλετε νά παραστήσετε τοὺς ἐξυπνοὺς...

Γυρίζει πρὸς τοὺς δυὸ δῆμιους.

— Πᾶμε!, τοὺς λέει.

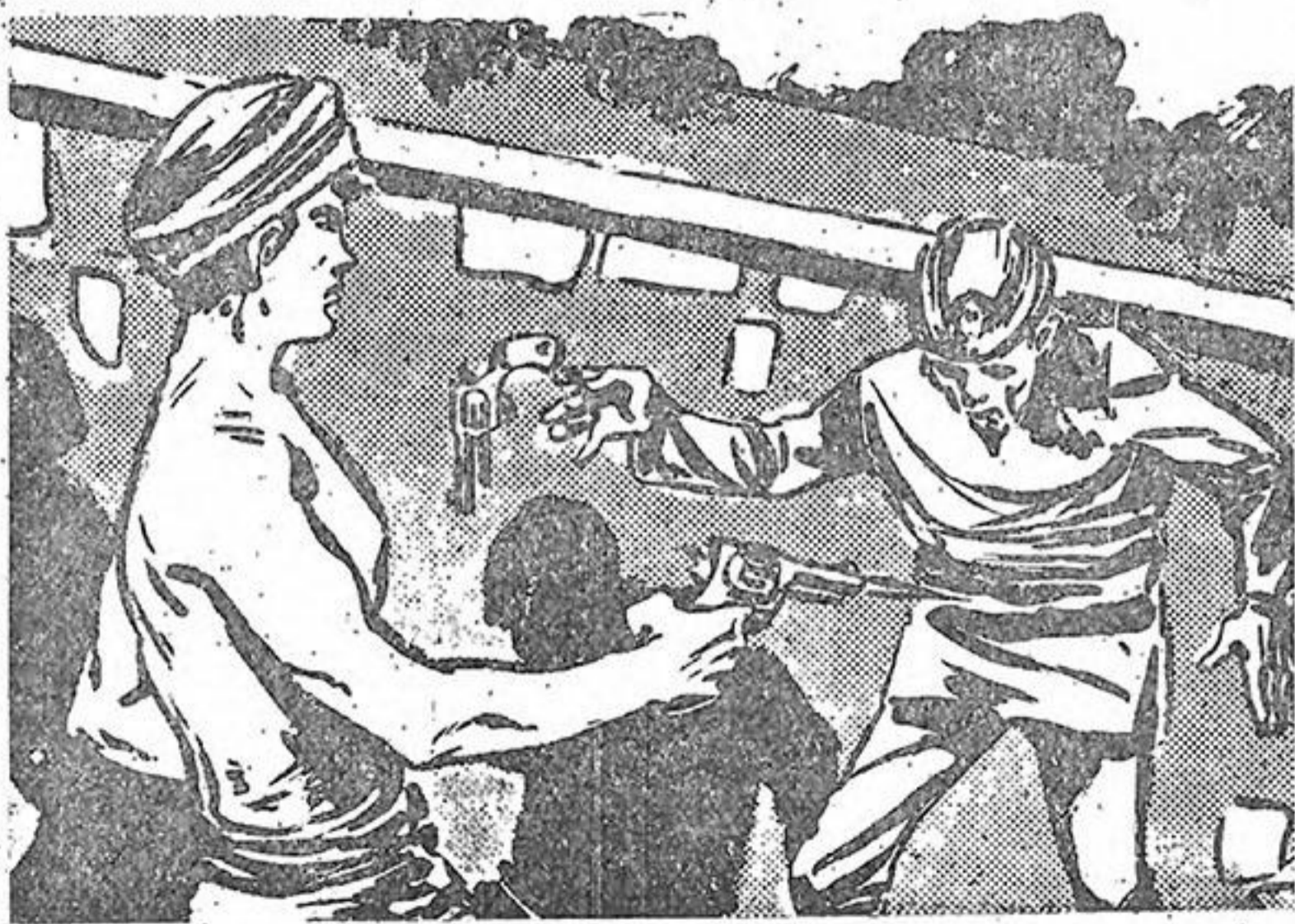
— Εἶμαστε χαμένοι!, ἀναστενάζει ὁ μαχαραγιάς καθὼς βλέπει τοὺς Τέγκ νά φεύγουν. Ἐχει ψυχὴ φαρμακεροῦ φιδιῦ καὶ τίποτα δὲ μπορεῖ νά τὸν σταματήσει!

«ΚΑΡΝΤΕΚ... ΚΑΡΝΤΕΚ...»

ΚΑΘΩΣ ξεπεζεύουν ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τοῦ Νιρούκτα, ὁ Μαλαμπάρ κι' ὁ Ταγκὸρ νοιώθουν ἓνα χέρι νά τοὺς σφίγγει τὴν καρδιά. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄντρες τῆς φρουρᾶς εἶναι ξαπλωμένοι στὴν ἐξώπορτα νεκροί.

— Ἐδῶ μέσα ἔγινε μακελλειό!, φρυλλίζει ὁ γίγαντας.

Ὁ Ταγκὸρ σκύβει καὶ ἐξετάζει τὰ πτώματα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ δέν θὰ μπορέση νά κάνη κακὸ πιά σὲ κανένα.

Ὁ Νιρούκτα τοὺς ἔκανε γαμήλιο δῶρο τὸν θρόνο τοῦ μαχαραγιᾶ τοῦ Κασμίρ.

— Εἶναι χτυπημένοι μὲ μαχαίρι, λέει.

Μὲ γοργὸ βῆμα καὶ γεμάτοι ἄσκημα προαισθήματα, διασχίζουν τὴν αὐλή. Νά κι ἓνας ἄλλος Ἰνδὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ μαχαραγιᾶ νεκρός. Νά κι ἄλλος πιὸ ἐκεῖ. Οἱ πόρτες τῆς βίλλας εἶναι ἀνοιχτές. Ὁ Ταγκὸρ τριγυρνᾷ ἐξαλλος ἀπὸ τὴν ἀγωνία ὅλα τὰ δωμάτια. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Ὅλοι οἱ ἄντρες τῆς φρουρᾶς σκοτωμένοι· κι ὁ Νιρούκτα κι ἡ ὀμορφή Ζανγκάρ ἔχουν γίνει ἄφαντοι. Μιὰ φοβερὴ ἀπελπισία κυριεύει τὸ παιδί καὶ τὸν γίγαντα. Τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνόπουλου εἶναι κιόλας ὑγρὰ.

— Θὰ τοὺς σκοτώσουν κι αὐτούς!, λέει ὁ Μαλαμπάρ.

Βρῆκαν τὴν εὐκαιρία. Λὲς νὰ ναι δουλειὰ τῶν Ἑγγλέζων;

Τὸ παιδί δὲν ἀπαντᾷ. Ἐνὰ ἀδύνατο βογγητὸ ἀκούγεται κάπου ἀπὸ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς. Τρέχουν. Τὸ βογγητὸ ἀκούγεται δυνατώτερα. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν ἀποθήκη. Μὲ δυὸ βῆματα ὁ Μαλαμπάρ ἔχει φτάσει ἐκεῖ καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα. Κάτω στὶς πλάκες, μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ στήθος, βρίσκεται μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια.

— Ἡ Ἀἰσά!, ξεφωνίζει. Ἡ παραϊμᾶνα τῆς Ζανγκάρ!

Ἡ γρηὰ εἶναι ἐτοιμοθάνατη. Τὸ παιδί ποὺ ἔχει φτάσει τώρα τὸν γίγαντα, σκύβει καὶ τὴν ἀνασηκώνει.

— Μ' ἀκούς; τὴ ρωτᾷ με ἀγωνία; Εἶμαι ὁ Ταγκὸρ πού σε ρωτᾷ. Πές μου, τί ἔγινε ἐδῶ;

— Ὁ Ναντὶρ - Χό... Οἱ Τέγκ..., λέει με ξεψυχισμένη φωνὴ ἢ γυναίκα. Ἦρθαν με τ' ἄλογα καὶ πήρανε τὴν Ζανγκὰρ καὶ τὸν πατέρα της.

— Γιὰ ποῦ τράβηξαν;

Ἡ γυναίκα πνίγεται ἀπὸ τὸν ἐπιθανάτιο ρόγχο. Ἀγωνίζεται νὰ μιλήσῃ. Ἀλλὰ δὲ μπορεῖ.

— Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!, παρακαλεῖ ὁ Ταγκὸρ. Ἀἰσά, ἄκουσες γιὰ ποῦ ἦταν νὰ πάνε; Μίλησέ μου, Ἀἰσά...

Ἡ γυναίκα κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια.

— Καρντέκ, λέει. Καρντέκ.

Τὸ πρόσωπό της συσπᾶται ἄγρια καὶ μένει ἀκίνητη.

— Πέθανε!, λέει τὸ παιδί καὶ ἀφίνει ἀπαλὰ τὸ παγωμένο κορμί της στὶς πλάκες.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό!, μουγγρίζει ὁ γίγαντας. Τὸ Καρντέκ εἶναι ἡ σηκοφωλιὰ τῶν Τέγκ. Πρέπει νὰ βιαστοῦμε...

— Ἐμπρός, Μαλαιμπάρ! εἶμαι ἕτοιμος!, ἀποκρίνεται ὁ Ταγκὸρ καὶ σαλτάρει στ' ἄλογό του. Αὐτὴ ἢ φορὰ θὰ εἶναι ἡ τελευταία πού ἔπαιξε μαζί μας αὐτὸς ὁ ληστής, ὁ Ναντὶρ - Χό...

— Φτάνει νὰ τοὺς προφτάσουμε ζωντανούς!, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ἐκεῖνος καθὼς πατάει τὰ σπειροῦνια στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του...

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟ ΤΩΝ ΤΕΓΚ

ΣΤΟ χωριό, ὅπου ἔχουν τὸ στρατηγεῖο τους οἱ Τέγκ, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, φτάνουν ἀργὰ τὴ νύχτα. Εἶναι κατάκοποι ἀπὸ τὸν μακρινὸ δρόμο καὶ ὁ γίγαντας... διψᾷ! Στέκουν λοιπὸν σ' ἓνα φτωχικὸ πανδοχεῖο πού βρίσκεται στὴν εἴσοδο τοῦ Καρντέκ καὶ ζητᾷνε κάτι νὰ ρίξουν στὸ στόμαχί τους. Τοῦτο εἶναι μιὰ καλὴ σύμπτωση, γιὰτὶ μέσα στὸ πανδοχεῖο αὐτὸ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καὶ μερικοὶ μεθυσμένοι, πού φαίνεται ἀπὸ τὶς κουβέντες τους ὅτι ἀνήκουν στὴ συμμορία τῶν Τέγκ.

Ὁ Ταγκὸρ καὶ ὁ Μαλαιμπάρ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον παίρνουν προφυλακτικὰ μέτρα. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν. Ἀποφεύγουν νὰ δείξουν τὰ πρόσωπά τους καὶ κάθονται σὲ μιὰ γωνιά, πού δὲ φωτίζεται καὶ τόσο καλά. Ὁ γίγαντας παραγγέλλει μαζεμένες τρεῖς ὀκάδες κρασί καὶ τὶς κατεβάζει μονορούφι καὶ πλαταγίζει τὴ γλῶσσα του εὐχαριστημένος.

— Τώρα πού ξεδίψασα, λέει στὸν ταβερνιάρη πού τὸν κυττάζει με γουρλωμένα μάτια, φέρε μου κάτι νὰ φάω.

Ἡ παρέα τῶν Τέγκ εἶναι στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ πανδοχείου καί, καθὼς τρῶνε, ὁ Μαλαιμπάρ καὶ τὸ παιδί παρακολουθοῦν τὶς κουβέντες τους. Δὲν χρειάζεται ἄλλωστε καὶ μεγάλη προσπάθεια. Κου-

θεντιάζουν μεγαλόφωνα και δεν νοιάζονται αν τους ακούνε και άλλοι. Όλοι στο Καρντέκ φοβούνται τους Τέγκ και τους τρέμουν. Κανείς δεν τολμάει να τὰ βάλει μαζί τους.

— Που λές... Έμένα μου είπε ο Ναντίρ την αλήθεια. Ο γέρος φαίνεται πιο μαλακός και θα μὰς δείξει την κρυψώνα. Γι' αυτό τους έδωσε και προθεσμία να σκεφτούνε. Αύριο το βράδυ θα γυρίση να πάρη την απάντησι.

— Δόξα σοι ο Θεός!, αναστενάζει ο Ταγκόρ που απ' αυτά που ακούει καταλαβαίνει ότι ο μαχαραγιάς κι' η Ζανγκάρ είναι ζωντανοί. Φτάσαμε έγκαίρως...

— Δεν τὰ ξέρεις καλά τὰ πράγματα!, λέει ένας άλλος τώρα. Ο Ναντίρ - Χο έχει ένα έξυπνο σχέδιο. Όταν μὰς δείξη την κρυψώνα ο Νιρούκτα και βάλουμε στο χέρι τὸ χρυσάφι και τὰ διαμάντια του, δεν θα τὸν αφήση ελεύθερο. Ούτε αυτόν, ούτε εκείνη την όμορφούλα τὴ Ζανγκάρ. Τὸ γέρο θα τὸν παραδώση στους Έγγλέζους να τὸν κρεμάσουν και θα τσεπώση κι' από εκεί τὸ παραδάκι. Όπως ξέρεις, ο Αντιβασίλευς πληρώνει για τὸν Νιρούκτα είκοσι χιλιάδες ρούπιες.

— Φσσς!, κάνει ένας άλλος από τὴν παρέα τῶν Τέγκ. Πολλὰ λεφτά!

— Ναί. Πολλὰ λεφτά! Ας αφήσουμε και τὰ λεφτά πευ θα πάρη από τὴν κοπέλλα. Θα τὴν πουλήση για σκλάβα και

θα εἰσπράξη κάμποσα χρυσάφι.

Ο Μαλαμπάρ, που παρακαλουθεἰ με τὴν ἄκρη του μαλιού του εκείνους που κουβεντιάζουν και ακούει τὴ συζητήσι, σκύβει στ' αὐτὶ τοῦ Ταγκόρ.

— Μὲ τρῶνε οἱ φουχτες μου!, τοῦ λέει χαμηλόφωνα. Τί λές; Να σηκωθῶ να τους διαλύσω;

Τὸ παιδί δαγκώνει τὰ χείλια του.

— Όχι κουταμάρες, Μαλαμπάρ!, ἀποκρίνεται. Μόνος σου τὸ εἶπες πρὶν πὼς ἐδῶ βρισκόμαστε στὴ σφηκοφωλιά τῶν Τέγκ. Τὸ πρᾶγμα χρειάζεται ὑπομονή και πονηριά. Πρέπει ν' ἀπελευθερώσουμε τὴ Ζανγκάρ και τὸν Νιρούκτα, χωρὶς να τους ἐκθέσουμε σε κίνδυνο. Ἐπειτα, δεν ξέρουμε ἀκόμα που τους κρατᾶνε φυλακισμένους. Αν ἀρχίσουμε ἀπὸ τώρα τὶς φασαρίες, θα τὰ κάνουμε θάλασσα...

Ο γίγαντας ξεφυσάει στενοχωρημένος και κατεβάζει μιὰ ἀκόμα ὀκᾶ μονορούφι. Φυσάει και ξεφυσάει, μὰ δεν θέλει να παρακούση και τὸν Ταγκόρ.

— Θα μὲ πιάση λόξυγκας!, γκρινιάζει. Αφησέ με τουλάχιστον να βρῶ μιὰ ἄλλη ἀφορμή για να τους δείρω!

— Φύλαξε τὴν ὄρεξί σου για ἄλλη φορά, Μαλαμπάρ!, τὸν μαλλώνει τὸ παιδί. Νάτσι κιόλας! Σηκώθηκαν να φύγουν. Θα τους πάρουμε τὸ κατόπι και θα μάθουμε που μένουν. Εκεί θα κρατᾶνε σίγου-

ρα· και τούς δυο φίλους μας.
— Έν τάξει, Ταγκόρ!, λέει
ο γίγαντας και αρχίζει να
τρώη τὰ νύχια του. Θα κάνω
υπόμονη.

— Υστερα από λίγο, οί Τέγκ
που συνεχίζουν ακόμα την κου-
βέντα τους μεγαλόφωνα, βγαί-
νουν στο δρόμο. Βαδίζουν ξέ-
γνοιαστά και γελάνε κάθε τό-
σο...

— Φαντασθήτε τὰ μούτρα
που θα κάνει ο γέρος όταν, κα-
θώς θα περιμένη να φύγη έ-
λεύθερος με την κόρη του, δῆ-
τους Έγγλέζους που θαρθουν
να τον παραλάβουν για την
κρεμάλα! Μὰ την Μεγάλη Κά-
λι, που προστατεύει όλους
τους Τέγκ, δεν θα ήθελα να
ήμωνα στη θέση του!

Κάτι τέτοια λένε μεταξύ
τους και γελάνε και ούτε λο-
γαριάζουν πως δυο ίσκιοι, έ-
νας άντρας κι' ένα παιδί, τους
παρακολουθούν βήμα προς βή-
μα μέσα στο πηχτό σκοτάδι
και δεν τους αφήνουν από τὰ
μάτια τους.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΛΗΣΤΗ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα τὸ με-
σημέρι, ένας άράπης
γκαμηλιέρης έρχεται και
στέκει έξω από την πόρτα του
σπιτιού, όπου έχουν τὸ στρα-
τηγείο τους οί Τέγκ. Κρατάει
από τὸ χαλινάρι μιὰ ψωριάρι-
κη γκαμηλά. Η γκαμηλά έ-
χει τρεῖς καμπούρες και άλ-
λοίθωρα μάτια. Κι' απάνω
στις καμπούρες είναι φορτω-
μένο ένα μεγάλο μπαούλο.

— Ποιόν ζητάς άράπη; ρω-

τάει ένας Τέγκ που τὸν βλέ-
πει παραξενεμένος.

— Έδῶ είναι τὸ σπίτι του
αφέντη του Ναντίρ - Χὸ του
πολυχρονεμένου; ρωτάει ο
γκαμηλιέρης.

— Ναί. Έδῶ είναι, λέει έ-
νας άλλος.

— Έ! Τότε καλὰ σταμά-
τησα σε τούτη την πόρτα. Ο
αφέντης Ναντίρ στέλνει αὐτὸ
τὸ μπαούλο. Σὰς παραγγέλ-
νει να τὸ κρατήσετε μέσα στο
σπίτι και να μὴ τὸ πειράξετε.
Όταν θα γυρίση, θα σας έ-
ξηγήση ο ίδιος για τί πράγμα
πρόκειται.

— Μὰ ο Ναντίρ - Χὸ έρ-
χεται απόψε. Γιατί έστειλε έ-
σένα νωρίτερα;

Ο άράπης σηκώνει τὰ μά-
τια στον ούρανό.

— Μὰ τὸν Άλλάχ δεν ξέ-
ρω τὸ γιατί, αφεντάδες μου!
Όταν έρθη τὸν ρωτάτε και
σας λέει. Έμένα μου εῖπε να
φέρω τὸ μπαούλο και τὸ έφε-
ρα. Τίποτα άλλο δεν γνωρί-
ζω. Άλλάχ Μασαλλάχ...

— Αν είναι έτσι, φέρτο
μέσα!, λέει άνυπόπτος ο
Τέγκ.

Ο γκαμηλιέρης ξεφορτώνει
από τὸ ζῶο τὸ μπαούλο, τὸ
αφίνει μέσα στο σπίτι και φεύ-
γει. Καθώς στρίβει όμως την
απέναντι γωνιά κι' όταν δεν
τὸν βλέπουν πια οί Τέγκ, α-
φίνει τὸ ήλίθιο ὕφος που έχει
και γίνεται άλλος άνθρωπος.
Τώρα κάτω από την έκφρασι
του μουτζουρωμένου αὐτοῦ
μούτρου, ὅλοι μπορούν να ά-
ναγνωρίσουν τὸν Μαλαμπάρ.

— Αὐτὸ που σοφίστηκε ο

μικρός, λέει μέσα από τὰ δόντια του, είναι μιὰ τρέλλα. Ἄλλὰ δέ, μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικά. Πρέπει ὡς τόσο νὰ παραδεχτῆς, Μαλαμπάρ, πῶς είναι πολὺ ἔξυπνο τὸ κόλπο. Πήγαινε λοιπὸν νὰ πλύνῃς τὰ μούτρα σου νὰ ξαναγίνῃς ὅπως ἦσουν κι' ἐτοίμάσου νὰ ...πιάσης δουλειά! Θὰ ἔχουμε ὠραῖο γλέντι ἀπόψε...

Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, μέσα στὸ μεγάλο μπαούλο ποὺ βρίσκεται στὸ σπίτι τῶν Τέγκ, κάτι σαλεύει ἑλαφρὰ καὶ δυὸ μάτια καρφώνονται σὲ δυὸ δυσδιάκριτες τρύπες ποὺ βρίσκονται στὸ τοίχωμά του. Τὰ δυὸ μάτια, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ταγκόρ, γιατί τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο βρίσκεται μέσα στὸ μπαούλο, κατασκοπεύουν τὰ γύρω. Βλέπει χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν. Οἱ Τέγκ πηγαινοέρχονται ἀμέριμνοι, γιατί βέβαια δὲν μπορούν νὰ φανταστοῦν ὅτι τόσο κοντὰ τους βρίσκεται τὸ ἥρωϊκὸ παιδί, ποὺ τόσο πολὺ μισοῦν καὶ φοβοῦνται. Πηγαινοέρχονται, κουβεντιάζουν καὶ ὁ Ταγκόρ κατατοπίζεται. Ξέρει τώρα πῶς πρέπει νὰ κινηθῇ καὶ νὰ δράσῃ κεραυνοβόλα. Πρέπει μονάχα νὰ βρῇ τὴν κατάλληλη στιγμή. Καὶ ἡ στιγμή αὐτὴ φτάνει τὸ ἀπόγεμα...

Ὁ διάδρομος ὅπου βρίσκεται τὸ μπαούλο εἶναι ἔρημος. Οἱ περισσότεροι συμμορίτες λείπουν ἀπὸ τὸ σπίτι. Οἱ ἄλλοι κοιμοῦνται, καθὼς εἶναι μεθυσμένοι ἀκόμα ἀπὸ τὸ μεσημέρι, καὶ μονάχα ἓνας, ὁ δε-

σμοφύλακας, ποὺ βρίσκεται μαζί με τοὺς δυὸ φυλακισμένους στὸ ὑπόγειο, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ λογαριάζεται. Αὐτὸς πρέπει νὰ ἐξουδετερωθῇ ὅσο γίνεται πιὸ ἀπρόοπτα καὶ ἀθόρυβα, πρὶν προφτάσῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ βλάψῃ τὸν μαχαραγιᾶ καὶ τὴν κόρη του.

Ὁ Ταγκόρ ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ δράσῃ καί, ἐλευθερώνοντας τὸ κἀπάκι ποὺ κρατιέται κλειστὸ ἀπὸ ἓναν ἐσωτερικὸ σύρτη, βγαίνει ἀπ' τὸ μπαούλο. Τὸ ξανακλείνει καὶ με προφυλάξεις προχωρεῖ στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βρίσκεται τὸ ὑγρὸ καὶ σκοτεινὸ ὑπόγειο. Μιὰ πέτρινη σκάλα ὀδηγεῖ σ' αὐτὸν τὸν τάφο. Ἐνα ἀμυδρὸ φῶς φτάνει ἀπὸ κάτω. Ἀκούει τὰ βήματα τοῦ δεσμοφύλακα ποὺ πηγαινοέρχεται. Ἡ πόρτα εἶναι ἀνοιχτή. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὴν κλείσουν ἀφοῦ οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι εἶναι χειροπόδαρα δεμένοι καὶ δὲν μπορούν νὰ κινηθοῦν. Τὸ παιδί ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει. Σὲ κάθε σκαλοπατι ὅμως στέκεται καὶ ἀφουγκράζεται με χτυποκάρδι. Στὴ μέση του ἔχει ἓνα πιστόλι. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ παρὰ μονάχα σὲ ἔσχατη ἀνάγκη. Ὁ πυροβολισμὸς εἶναι ἐπικίνδυνος αὐτὴ τὴν ὥρα. Θὰ ἀκουστῇ ἀπ' τοὺς ἄλλους συμμορίτες καὶ ὅλοι θὰ τρέξουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Τότε ἡ θέσι του θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολη. Ἀλλὰ πιὸ δύσκολη θὰ εἶναι ἡ θέσι τῶν δυὸ φίλων του, ποὺ ζητάει

τώρα ν' απελευθερώση...

Κατεβαίνει με πλάγια βήματα, έχοντας πάντα τη ράχη του κολλημένη στον τοίχο. Έτσι ο Τέγκ που βρίσκεται στο υπόγειο δεν μπορεί γὰ τὸν δῆ. Δὲ μένουν παρὰ μονάχα τρία σκαλοπάτια. Τὸ παιδί λογαριάζει νὰ ἐπιτεθῆ τὴν στιγμὴ πού ὁ Ἴνδὸς θὰ τοῦ ἔχη γυρίσει τὰ νῶτα. Έτσι ἄλλα θὰ τελειώσουν πιὸ εὐκολα.

Ἄλλὰ τὰ πράγματα ἔρχονται ἀνάποδα. Καθὼς κατεβαίνει, γλιστράει, παραπατάει καί, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, πέφτει ἀνάσκελα στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι. Ὁ δεσμοφύλακας ἀκούγοντας τὸν θόρυβο γυρίζει ξαφνιασμένος καί, καθὼς βλέπει μπροστά του τὸ ἄγνωστο παιδί, ὀρμάει ἀπάνω του βγάζοντας τὸ πλατὺ κοφτερὸ μαχαίρι του...

— Ὁ Ταγκόρ!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Ζανγκάρ πού ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται δεμένη βλέπει τὸ παιδί πού ἔχει πέσει. Ὁ Ταγκόρ!, ξεφωνίζει καί τὰ μάτια τῆς γεμίζουν τρόμο. Θὰ τὸν σκοτώσῃ!

Πραγματικά, τὸ Ἑλληνόπουλο βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἀστράφτει τώρα τὸ κοφτερὸ μαχαίρι. Δὲν προφταίνει νὰ σηκωθῆ καί ὁ Ἴνδὸς πατάει τὸ στήθος του καί γρυλλίζει ἀπαίσια. Έχει ἀκούσει τὴ φωνὴ τοῦ κοριτσιοῦ καί ξέρει τώρα μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνει.

— Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ Ταγκόρ; μουγγρίζει. Ὁ Ναντίρ-

Χὸ θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ πού θὰ σὲ δῆ χωρὶς κεφάλι!

Καθὼς κατεβάζει ὅμως τὸ μαχαίρι, σημαδεύοντας τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ, ὁ Ταγκόρ γέρνει πλάγια καί ἀποφεύγει τὸ χτύπημα. Ἡ λεπίδα βροντάει στὸ πέτρινο σκαλοπάτι. Τὸ Ἑλληνόπουλο τώρα κινεῖται ραγδαία. Τὸ λαστιχένιο κορμί του κουλουριάζεται καί τὰ πόδια του τινάζονται ἐμπρός. Ὁ δεσμοφύλακας δέχεται ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στομάχι.

Δυὸ ἀκόμα φοβερὲς γροθιὲς τοῦ Ταγκόρ τὸν στέλνουν σὰν ἄδειο σακκὶ στὸν ἀπέναντι τοίχο. Βογγάει καί πέφτει μὲ τὰ μούτρα στὶς παγωμένες πλάκες ἀναίσθητος.

Τώρα ὁ Ταγκόρ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ αἰχιμαλώτων, πού παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴν σκληρὴν πάλη, κόβει μὲ τὸ μαχαίρι του τὰ σκοινιά καί τοὺς ἐλευθερώνει. Ὁ μαχαραγιαῆς δακρύζει ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἡ Ζανγκάρ τὸν ἀγκαλιάζει καί τὸν φιλάει.

— Καί τώρα πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ φωλιὰ τῆς συμμορίας!, λέει τὸ παιδί. Ἐλάτε μαζί μου. Ὁ Μαλαμπάρ μᾶς περιμένει. Έχει ἔτοιμα τέσσερα ἄλογα. Σὲ λίγο θᾶσαστε ἐλεύθεροι...

— Ὁχι ἀκόμα, Ταγκόρ! Μὴ βιάζεσαι νὰ δίνης ὑποσχέσεις.

Τὸ Ἑλληνόπουλο γυρίζει ξαφνιασμένο. Στὴν εἴσοδο τοῦ υπογείου στέκει ὁ Ναντίρ-Χό! Κρατάει ἓνα περιστροφό.

— Ἀπάνω τὰ χέρια ὅλοι!,

διατάζει ο Ναντίρ. Διαφορετικά θα πυροβολήσω και αυτή τη φορά θα τελειώσουν τ' αστεία.

Ο Ταγκόρ σηκώνει τὰ χέρια. Σηκώνουν τὰ χέρια κι' οἱ ἄλλοι... ἄλλὰ μονάχα γιὰ ἓνα λεφτό. Γιατὶ τούτη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ὁ Μαλαμπάρ κατακυλάει σὰν ἑλέφαντας ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας καὶ ὁ Ναντίρ, πρὶν προφτάσῃ νὰ ἀντιληφθῇ τί ἀκριβῶς συμβαίνει, ἔχει δεχτῆ τρεῖς σφαῖρες στὴ ράχη ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ γίγαντα. Τὴν ἴδια στιγμή πυροβολεῖ κι' ὁ Ταγκόρ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ κάνει ἓνα ἀπαίσιο μορφασμό, παίρνει μιὰ βόλτα ἀπάνω στὶς φτέρνες του καὶ πέφτει νεκρός...

— Ἐν τάξει!, μουγγρίζει ὁ γίγαντας. Ἐνας σκορπιὸς λιγώτερος...

— Πρέπει νὰ βιαστοῦμε!, λέει ὁ Ταγκόρ. Ἐμπρός, πρὶν μᾶς προφτάσουν οἱ συμμορίτες του!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὑστερα ἀπὸ κάμποσον καιρό, ἡ ζωὴ στὶς Ἰνδίες ἀρχίζει νὰ κυλάῃ πάλι ἡσυχᾶ. Οἱ Ἀγγλοὶ αὐτὴ τὴ φορά κράτησαν τὴν ὑπόσχεσί τους καὶ ἡ μεγάλη αὐτὴ χώρα ἔπαψε νὰ εἶναι ἀποικία. Ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησία της καὶ ἔγινε κτῆσις. Δηλαδή κάτι ὅπως ἡ Αὐστραλία κι' ὁ Καναδάς. Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἔμπρός οἱ Ἰνδοὶ εἶναι ἐλεύθεροὶ νὰ κανονίζουν ὅπως αὐτοὶ θέλουν τὰ ἐσωτερικά τους ζητήματα, χωρὶς κανεὶς ξένος νὰ ἐπεμβαίνει...

Ὁ Νιρούκτα ξαναγύρισε στὸ Κασμίρ καὶ τώρα ἡ ὀμορφὴ Ζανγκάρ εἶναι παντρεμένη μὲ τὸν Ταγκόρ. Τὰ δυὸ παιδιά, ποὺ ἔχουν μεγαλώσει πιὰ ἀρκετά, ζοῦνε πολὺ εὐτυχισμένα. Γιατὶ ὁ Νιρούκτα, κουρασμένος ἀπὸ τὶς τόσες περιπέτειες, τοὺς ἔκανε ἓνα περίφημο γαμήλιο δῶρο. Τὸν θρόνο τοῦ μαχαργιά. Τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι τώρα μαχαργιάς τοῦ Κασμίρ καὶ ζῆ μέσα στὰ παραμυθένια ἀνάκτορα τὰ γεμάτα χρυσάφι, ἀσήμι, διαμάντια καὶ ἑλεφαντόδοντο. Ὁ Μαλαμπάρ, ποὺ εἶναι ὑπασπιστῆς του, εἶναι πάντα κοντά του καὶ μιλοῦν κάθε τόσο γιὰ τὰ παιδιά.

Εἶναι ὅμως στιγμὲς ποὺ ὁ Ταγκόρ γίνεται μελαγχολικός. Αὐτὸ συμβαίνει ὅταν βλέπει ἀπ' τὸ παράθυρό του ἓναν ἀδριάντα ποὺ στολίζει τὸν κήπο μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ του. Εἶναι ἓνας γεροδεμένος καθαλλάρης μὲ σκεπασμένο πρόσωπο. Ὁ θρυλικὸς Γκάλεμ ποὺ ὠργάνωσε τοὺς «Ἐλεύθεροὺς Ἰνδοὺς» καὶ προετοίμασε τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐλευθερία. Ὁ Παναγιώτης Σάρτας, ὁ πατέρας τοῦ ἡρωϊκοῦ παιδιοῦ. Καὶ ὁ Ταγκόρ βυθίζεται σὲ πικρὲς σκέψεις, καθὼς βλέπει τὸ μεγαλόπρεπο ἄγαλμα.

— Ἐπρεπε νὰ ζοῦσες ἀκόμα, πατέρα μου, ψιθυρίζει. Ἐπρεπε νὰ ζοῦσες νὰ χαιρόσουν μαζί μας τὴ νίκη...

Καὶ τὰ μάτια του τότε δακρῦζουν...

ΤΕΛΟΣ

ΤΑΓΚΟΡ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- -ΙΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: Ὁδὸς Λέκκα 22 ✦ Ἀριθ. 8 ✦ Τιμὴ δραχ. 2

Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Ἀριστείδου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ἀμαζόνων 25

Μὲ τὸ σημερινὸ τεύχος, τὸ 8, ἔκλεισε τὸ βιβλίον τοῦ «Ταγκόρ», ἓνα ὑπέροχον βιβλίον, ποὺ συγκίνησε κάθε Ἑλληνόπουλον!

Τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή, 22 Ὀκτωβρίου

(29 Ὀκτωβρίου στὶς ἐπαρχίες)

Κυκλοφορεῖ ἓνα νέο ἀνάγνωσμα, ποὺ ὅμοιόν του δὲν ἔχετε ξαναδιαβάσει ποτέ!

Ὁ Μικρὸς Ἰπποτής

Ἕνα ἀνάγνωσμα ποὺ θὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιὰ κάθε παιδιοῦ καὶ θὰ γοητεύσῃ τοὺς ἀναγνώστες περιπέτειων! Ἕνα παιδί 15 χρονῶν ξεκινάει, τὸν Μεσαίωνα, μ' ἓνα σπαθὶ καὶ μ' ἓνα ἄλογο, καὶ σκορπίζει τὸν τρόμον στοὺς τυράννους καὶ σ' ἐκείνους ποὺ βασανίζουν τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους! Ἕνα παιδί, ποὺ γίνεται ὁ προστάτης τῶν κατὰ τρεγμένων καὶ καταπλῆσσει τὸν κόσμον μὲ τὰ ὑπέροχα κατορθώματά του.

Ὁ Μικρὸς Ἰπποτής

Ἕνα ἀνάγνωσμα ποὺ θὰ σᾶς ξετρελλάνῃ καὶ θὰ σᾶς χάριση ἀξέχαστες στιγμές!

Παρασκευή, 22 Ὀκτωβρίου

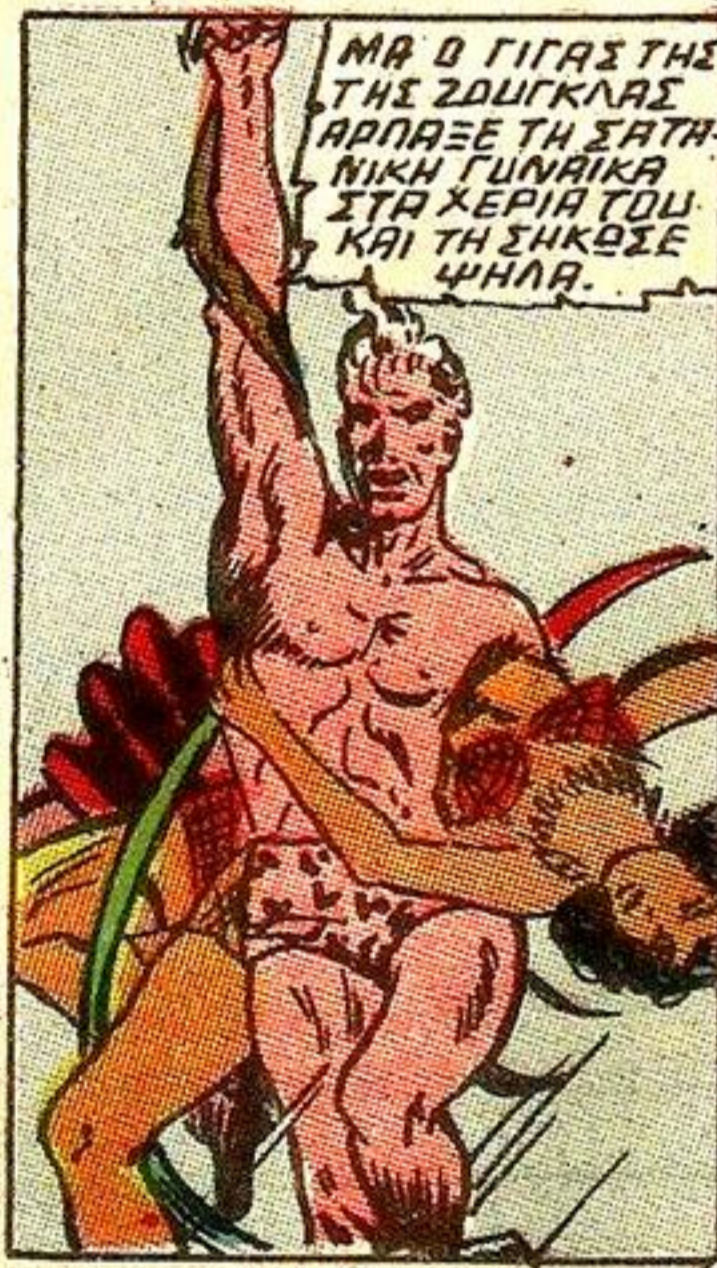
(29 Ὀκτωβρίου στὶς ἐπαρχίες)

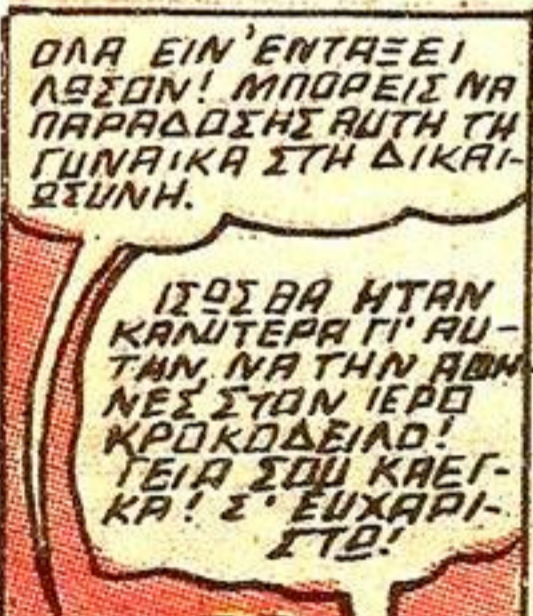
Ο ΚΑΕΓΚΑ ΕΠΕ-
ΣΕ ΟΥΡΑΝΟΚΑΤΕ-
ΒΑΤΟΣ ΣΤΗ ΒΑΡ-
ΚΑ, ΚΙ' ΟΙ ΣΙΔΕΡΕ-
ΝΙΕΣ ΓΡΟΒΙΕΣ ΤΟΥ
ΔΙΑΛΥΣΑΝ ΤΑ
ΠΑΝΤΑ!

Ο ΙΕΡΟΣ ΚΡΟ-
ΚΟΔΕΙΛΟΣ ΤΗΣ Α-
ΡΑΧΝΗΣ!
ΧΑΘΗΚΑΜΕ!

ΜΑ Ο ΓΙΓΑΣ ΤΗΣ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
ΑΡΠΑΞΕ ΤΗ ΣΑΤΗ-
ΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΗ ΣΗΚΟΣΕ
ΨΗΛΑ.

ΟΛΑ ΕΙΝ' ΕΝΤΑΞΕΙ
ΛΕΣΟΝ! ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ
ΠΑΡΑΔΩΣΗΣ ΑΥΤΗ ΤΗ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗ ΔΙΚΑΙ-
ΣΥΝΗ.

ΙΣΟΣ ΒΑ ΗΤΑΝ
ΚΑΝΩΤΕΡΑ ΓΙ' ΑΥ-
ΤΗΝ, ΝΑ ΤΗΝ ΑΦΗ-
ΝΕΣ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ
ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟ!
ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΚΑΕΓ-
ΚΑ! Σ' ΕΥΧΑΡΙ-
ΣΤΩ!

ΑΡΓΟΤΕΡΑ

ΚΙ' ΕΤΣΙ Η ΕΠΙΚΙΝ-
ΔΥΝΗ ΑΥΤΗ ΑΡΑΧΝΗ
ΔΕΝ ΒΑ ΑΠΕΙΛΗΣΗ ΑΛ-
ΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΠΙΑ.

ΗΤΑΝ Ε
ΑΤΥΧΗ ΠΟΥ
ΕΠΛΕΞΕ ΤΟ
ΔΙΧΤΥΤΗΣ
ΚΟΝΤΑΣΤΗΝ
ΠΕΡΙΟΧΗ ΣΟΥ.

